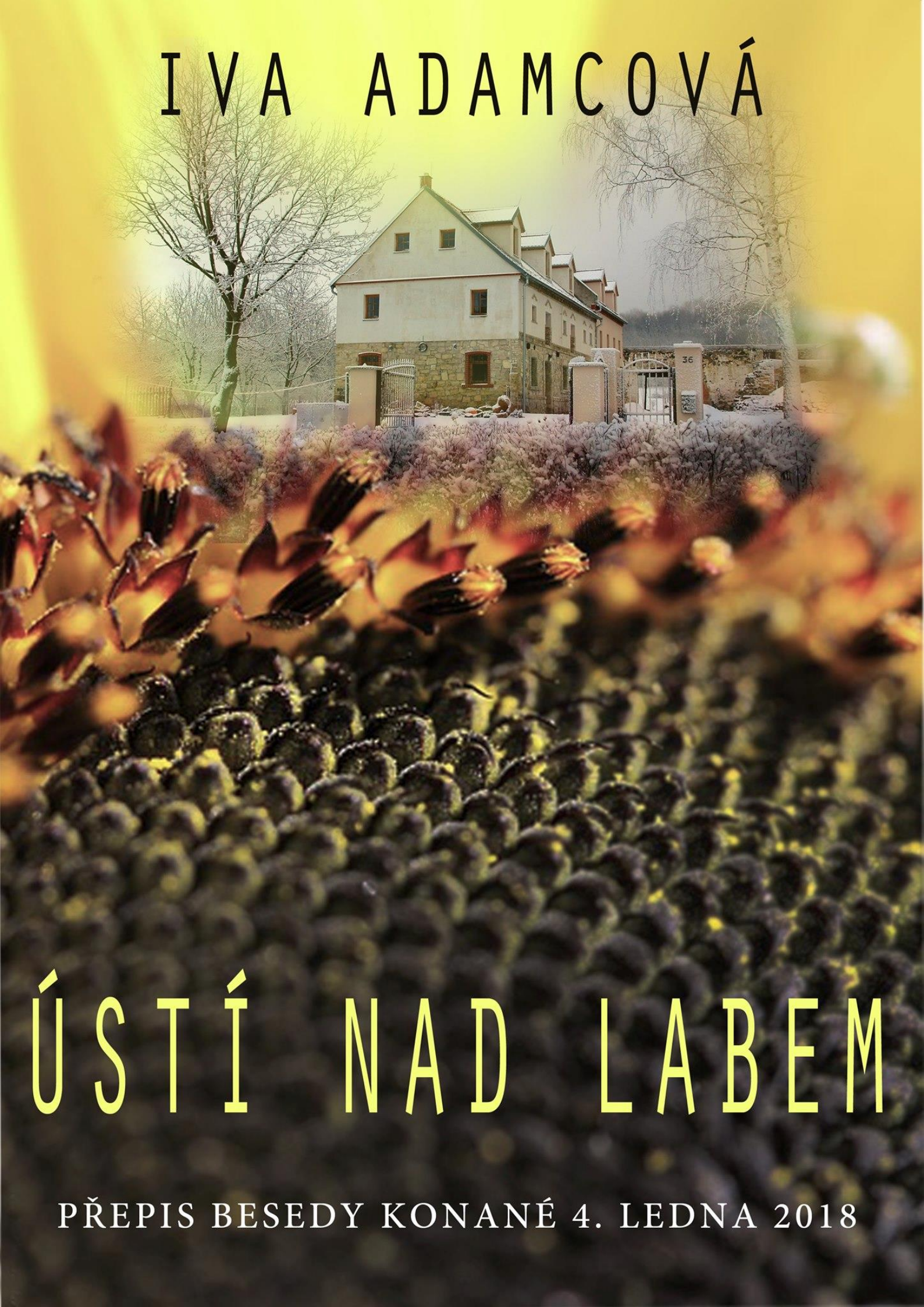

I V A A D A M C O V Á

Ú S T Í N A D L A B Ě M

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 4. LEDNA 2018

Iva Adamcová – Ústí nad Labem 4.1.2018

Můžu říct, že když mám chvíli, nějaký prostoj jednou za měsíc (byla jsem vždycky zvyklá víc) tak jste pro mě takovou trošku drogou. Ta atmosféra se mi líbí, a čerpám to teď i z těch vašich setkání co vidím třeba na FB - když jste se teď setkali třeba v Dačicích. Nemusím tam být, je to pro mě daleko, ale je to krásné. Mám pocit, že tam jsem. Takže vám za to také děkuji, a i za to, že se už sdružujete a stýkáte se, protože na setkáních to opravdu stojí za to. To co se vytvoří za společnou atmosféru, tu si pak odnášíte domů, a i druzí lidé to z vás cítí. I když samozřejmě neví, co to je, ale i tím rozdáváte. Tak se stýkejte, setkávejte se. A žijte stav bez odporů.

Tak začínáme.

Dneska toho mám docela hodně. Myslím, že to možná asi ani nestihneme, ale zřejmě to dořešíme zítra v Kladně, tak si pak otázky doposlechnete na nahrávce. Daneček bude zítra zase nahrávat.

Milá Ivanko, prosím tě už podruhé v tomto měsíci jsem prožila aurické sezení s tebou nad ránem, když jsem byla vzhůru asi od tří hodin, a pak zlehka usnula. Přesto jsem měla pocit, že nespím. Najednou jsi mi skočila do hlavy. Ocitla jsem se na statku u stolu. Nebyla jsem tam sama. Bylo nás tam hodně. Ty jsi dělala aurické sezení, kdy jsi mi odečítala roky, a pak já vyprávěla své příběhy, které jsem prožila, a cítila jak mi odtéká ze srdce díky pochopení spousta věcí na čtvrté čakře přes tebe. A pak přišla nádherná blaženost. Nalévala se blaženost do srdce, rukou, celých dlaní. A pak z toho srdce do celého těla. Nebyla to vůle Ivety. Jen se to stalo. A jak je možné, že mi moje Božství pomáhá tímto způsobem, když si mám zaplatit vše do posledního haléře. Ivanko, děkuji, že jsi a přeji tobě a celé tvé velké úžasné rodině krásné Vánoce. Objímám tě, Ivet.

Tak. Já vám všechno přiblížím. Sice teď zjistíte, že jsem o tom mluvila, že jsem o tom vyprávěla, ale stejně vám nedochází věci úplně až na doraz. Až zase po čase, když zase zažijete něco jiného. A proto dotazy jsou pro vás obrovsky důležité, a besedy také.

Dlouhou dobu, několik let už se vlastně tomu společně věnujeme, podle toho, jak to k vám docházelo, abyste zjistili, že vlastně odpory těla patří tělu, a ne vám. To co vám nepatří, na to je přesně na planetě nastavený čas. Vy vidíte Ivu a její hmotné tělo, vnímáte Ivu, ale já Ivou nejsem. Já jsem Vědomí žijící ve hmotném těle. A hlavně jsem vaše vlastní Vědomí. A to se stane tím, že hmota těla neodporuje ničemu. Žádné situaci, žádnému konání druhého lidského těla. Ani žádnému konání a situaci, která se odehrává na této planetě. K tomu vlastně už mnoho let směřují přednášky a vysvětlování. A vy pozorujete, a dnes jste si mohli všimnout (už dlouhou dobu samozřejmě podle dopisů, které posíláte), že vlastně už vidíte, jak je jedinec takzvaně „schizofrenní“, protože se tam odehrávají dvě věci. Vy, kteří už ve skutečnosti nechcete dělat věci, které dělá vaše tělo. Ale pořád vám tělo podsunuje odpory, které tam přicházejí - to, že tělem jste. Tohle bude pomalinku ustávat. Mnozí také v této hladině

nerozumí tomu, co znamená ještě zasahování v bílé magii, a co znamená pokora, a takzvané aurické sezení. Ale vysvětlím vám jedno. Vy budete dělat všechno, co dělala Iva, ale tehdy, až se dostanete do stavu věkem v jakém Iva dnes je. A to se k vám blíží. Stav bílé magie je, že vaše tělo má ještě odpor, jedno jaký, ale i jeden jediný. Tehdy, kdy si ho nepřivlastníte, prožijete zvláštní stav, a už budete prozkoušení samozřejmě, protože ty zkoušky máte nastaveny už od narození ve svém těle. Kam vás osud povede. Co s vámi udělá. Kam vás pošle. Co máte vyřešit... a samozřejmě víte, že pokud to dokázat máte, tak to dokážete. Pokud ne, tak to nedokážete. Ale nemáte bědovat, abyste nepřidávali odpory, a nezesilovali si hladinu, která vás nepustí přes oblast třetího oka.

To znamená, že člověk v pokoře je už pak nestranný. Dokud ještě máte odpory těla, a něčemu odporujete, jste stranní, o to jde. Tedy kdokoliv bude stranným, bude dělat bílou magii. Ať se mu chce nebo nechce. Bude ji dělat, protože bude zasahovat. Ještě se nenaučil nezasahování. Teprve tehdy, kdy se stanete skutečně už imunní, a tělo vlastně odumře v tom smyslu, že neprovokuje, a nehází negativní emoce, tehdy se stáváte Vědomím, a Vědomím všech druhých lidí na planetě. Všech zvířat, všeho, co se odehrává na této naší jediné planetě Zemi. Tehdy jste přínosem, protože jste Vědomím druhých lidí. A tehdy vaše blízkost, vaše vysvětlování a vaše chování bude zaznamenáno druhými jako učitelování. To co se vlastně od vás naučí (to se děje automaticky aniž byste chtěli) to dělá Vědomí samo. Když se děje aurické sezení, tak já vlastně žádám sama sebe ve vás - vaše Vědomí, aby ohodnotilo to, co jste prožili, protože ta část mého Vědomí to ví, ale mě, Ivu, to nezajímá.

My jsme nedávno zažili na Statku v prosinci takový krásný okamžik. Já jsem se den před tím se Zdeničkou domlouvala... povídaly jsme si a říkám: „Ty, hele, já mám takový pocit jako kdyby se mě občas někdo bál.“ A Zdeňka: „No jo, bojí se. Bojí se, že uvidíš, co dělali.“ Prosím vás. Iva to neví. Ivu to nezajímá. Já jsem Vědomí a vím, že cokoli dělala kdykoliv, v jakékoli časové události vaše hmota těla, tak to dělala správně, i kdyby to bylo z vašeho pohledu jakkoliv dramatické. Protože vy jste nabírali zkušenosti. Vy jako Božství jste nikdy nic neudělali. Jsme jediné Vědomí, které se pouze obléklo a potřebovalo si prožít všechny stavy přesně tak jak jste je prožili, abyste mi dnes rozuměli, když tu sedíte, a máte tady sedět, samozřejmě. Takže, prosím vás, mě je naprosto lhostejné, i kdyby přede mě předstoupil vrah nebo nějaký terorista. Cokoli by ten člověk dělal, pro mě je stejně svatý jako kdokoliv tak zvaně z hlediska lidského morálního. Jedno velké Já je překryté, a vaše Vědomí se potřebuje sjednotit. Takže vidíte, že vy spějete teď po těch letech ke sjednocení, kdy už pozorujete, že když neútočíte na něco ve vnějším světě, že si přičítáte vlastně Vědomí těch protějších hmot, které jsou přikryty tím dějem, a které jste dřív považovali za něco odlišného. Systém sjednocení, to znamená Jednoty, je uvědomění si, že nikdo nikdy tady nic neudělal špatného. Pozor ani dobrého - to je pozice hmotného světa - dobro a zlo. Přesně tak. Jak to bylo dobré, že se tak dělo, abyste se z toho něco naučili...

Takže tady, když jste v určité rovině a už jste prošli mnohými zkouškami, tak se může v noci stát, že třeba zdánlivě vám sen ukáže, že se děje aurické sezení. Nemusí to být s tímto snem, se snovou vizí, ale může to být i jiným způsobem. Někdo třeba říká, že k němu přijdu, a sáhnu na něj. Prosím vás, já na nikoho nesahám. To je vaše vlastní

Vědomí, protože já jsem a reprezentuji vaše Vědomí Boha. Jsem sjednoceným Vědomím, to znamená - tady si pro vás přichází vaše vlastní Nadjá, a skutečně se pak dějí léčivé věci.

Já sama jsem vám vysvětlovala, že vlastně ke mně chodily čas od času ruce. Ano a vysvětlím vám proč. Sice už jsem to vysvětlila, ale je pravda, že jsem toho namluvila tolik, že nemůžete stihnout slyšet úplně všechno. Takže čas od času si zopakují nějakou takovou věc, abyste ji pochopili více nebo aby vám došlo, o čem jsem mluvila. Jestliže se budete pohybovat ještě v hladině Bílé magie, tak tam vám projekce hmotného těla bude házet Anděly. Ti ztělesňují dobro. Bílí mágové chtějí být dobří. A pozor, to je veliká past, protože ten člověk třeba nesnese, že si o něm někdo může myslet, že něco udělal špatně nebo že měl třeba nějaký jiný úmysl. A tam je hodně zkoušek. Nejtěžší, jedna z nejvyšších zkoušek je takzvaná zkouška - být za darebáka před druhými lidmi - a to je hodně náročné pro mnoho z vás. A projít tím musíte. Takže jestliže tím projdete, a umenší se zase ta vidina toho andělského stavu, tak to hmotné tělo už na tu projekci nemá tolik síly, a ukáže vám jenom kousíček z toho Anděla, třeba jenom tu ruku.

Vy se potřebujete dostat do stavu nuly. To je to samé jako při přechodu z černé magie do bílé, tam jsou ještě démoni. Pak ještě těsně před tou nulou vás bude strašit hmotné Vědomí tím, že bude mít noční děsy a běsy. Ale pozor. Já jsem se nedávno setkala se zajímavým dopisem od jedné paní, odpovídala jsem jí na otázku, protože právě prožívala noční děsy, ale dramaticky. Pozor, tělo vám může projektovat opravdu dramatické věci, kdy vás vláčí Satan někde po místnosti. Skutečně prožíváte všechno, že tam jakoby jste na té podlaze. Dokonce tam někdy může jít o takzvané znásilnění. Tam všechno může projít tímto způsobem. A ona se ubránila už potom v noci. Pak už ji to skutečně bylo jedno, ale stalo se jí nedávno, že dopoledne hodně pracovala, takže si na chvíli zavřela oči v obýváku na nějakém divanu. A přišlo to znova. A opravdu šlo až o jakoby znásilnění, opravdu ji to vláčelo po té podlaze. Pak, kupodivu, když si řekla, že jí to je jedno, i kdyby umřela, i kdyby ji někdo znásilnil - tak to přestalo. A opět nebála se na té podlaze, ležela znovu na tom divanu v té pozici tam, kde původně ležela. A vždycky pozor, přijde potom blaženost. Jakmile vy odoláte tomu strachu, souhlasíte v pokoře, přijde obrovská blaženost. Jenže Satan využívá mezery i Vědomí toho člověka, to znamená, že když on neví, že ta blaženost je vlastně stav Boha - jeho vlastně původní bytí (kterým jste původně byli, než jste byli obaleni planetou) tak vám tam ještě hodí myšlenku jako pastičku. A této ženě, to vám musím vyprávět, protože to je pro vás důležité, abyste se orientovali. Této ženě tam vložil pastičku, protože ta blaženost je mnohokrát silnější než vyvrcholení při sexu. Pozor, pastičku, že jí chybí ten Satan, protože ten prožitek ji tak nasměroval na tu sexualitu, že vlastně najednou byla schopná jakoby po něm toužit, aby přišel. Což je zase egoismus. Rozumíte mi? To může být past v pasti. Takže prosím vás, dávejte si na to pozor.

Blaženost je váš původní stav Vědomí, kdy vlastně odoláte tomu strachu, který by tam nastal při tom strašení. Ale pak si uvědomte, že ta blaženost, pozor, když si ji chcete nechat - okamžitě zmizí. To je to samé jako kdyby jogín trvale ve 3D hodně meditoval, až se domedituje k blaženostnímu stavu. Jakmile tam projde myšlenka, slyšíte, myšlenka - ta patří hmotné rovině, že chcete, aby to trvalo - okamžitě o to přijdete,

protože vy chcete velet - stav jako hmotná složka. Takže okamžitě o to přijdete, tohle je to samé. Vy jste ta blaženost. Jestli odejde nebo zůstává, má vám to být úplně jedno. Nezapomeňte na to. Tady potom dochází vlastně k samoléčení, protože vy jako Bůh už sami sobě léčíte v tomto stavu vaše hmotné tělo. To je ten správný děj, který se děje.

Drahá Ivanko, je-li mi to dáno, dostanu od tebe radu. Psala jsem ti, ale naše společné Vědomí mi pak dalo odpověď a tak si ani nemusela. Přesto teď nevím, co mám dělat, ať přemýšlím jak přemýšlím. Můj manžel mne miluje. Leccos jsme si spolu prošli. Je hodný, milý, pokud se nezakouká do třeba o deset let starší ženy. Tato karma se mi opakuje znovu a znovu, i když jsme tu první dořešili a já přijala. Prd, je to tu znovu. Je uzavřený, moc nekomunikuje, a je těžké z něho něco dostat. Když se ho ptám co mám na sobě změnit, říká, že nic, že jsem dokonalá taková jaká jsem, a že mě miluje. Ale vždy přijde po nějakém čase období, kdy si píše se staršími ženami, a já nevím, co se sebou. Má docela problém se svou mámou. Už se tedy vztahy urovnaly. Ale asi v deseti až patnácti letech mu řekla: „Buď samostatný.“ A víc se nestarala o jeho pocity a tužby. Může to celé být, že v těch starších ženách hledá ztracenou matku? A co mám dělat já? Miluji ho, ale tohle mě ničí. Vždy, když si nějakou takovou najde, uzavře se a moc nekomunikuje. A je tedy hodný, ale nepřítomný. Mě prý ztratit nechce, a on prý odejít také ne, ale žít ve třech nějak nezvládám. Co mám dělat? Jaký postoj zaujmout? Dá se to nějak vyléčit? Nebo je to jeho i moje karma a musím jen tiše přijímat a trpět, když chci být s ním. Jinak jsem se chtěla ještě zeptat, můj muž má obě nohy po operacích kolene a pravé kyčle po nehodě. Nohy má celkem hodně bolavé. Hodně špatně chodí, a je po operaci křečových žil. Co to znamená? Jak mu pomoci? Děkuji. S láskou „xy“.

Tak, ano. Tam je obrovský pesimismus kdysi zažitý. Jsou tam samozřejmě úkoly pro obě dvě strany. To už určitě vidíte, když mě už posloucháte dlouho. První strana je její strana. To znamená, že ji nesmí vadit, že se to děje. A to je hodně jakoby těžká událost, těžká operace. Jestliže ho miluji, vím, že on si nějakým způsobem potřebuje dořešit věci.

A na jeho straně je to, že on skutečně považoval, a dodnes považuje, chování své matky za špatné. On si tam vlastně potřebuje opravit ten děj. A protože jeho maminka není k dispozici zřejmě ani dnes nějakým způsobem. A stále vidí, že byla špatná. On potřebuje přijmout svou matku takovou jaká je - a radovat se z toho. Jestliže mi jako patnáctiletému dítěti rodič řekne: „Buď samostatný“, já budu ráda, že mě nikdo nesvazuje. Ale jsou lidi, kteří chtějí opak. Vy to máte nastavené v tom osudu. Vždycky je dobrá zlatá střední cesta. Je dobře, když se o vás někdo zajímá. Ale jestliže si já do života naberu tento děj, tak je vidět, že jsem ho někde v minulosti odmítla. Všechno, co máte v osudu, a co jste měli v tomto osudu, jste sami chtěli jako opravu v minulosti. A pokud jste něco odmítli, tak se vám to vleklo dál - to už přece víte. Nikdo to za vás neudělá, tak začnete co nejdříve. A pozor, ta komunikace tak taky funguje. Takže první krok je, jestliže ho miluji, vím, že on si potřebuje něco dořešit. On mě miluje. On mě

opustit nechce, ale potřebuje kontakt se starší ženou, protože tam si nahrazuje ten prožitek, ale on to tam u nich nenajde. On musí pochopit svou matku, svou vlastní matku. A pochopit k čemu to bylo dobře. Jinak se toho nezbaví. Pokud ta žena, která tady psala ten dotaz, ho bude tak moc milovat tak mu v tom pomůže, musí se k tomu dobrat. Vy už moc dobře víte, že nejlepší „lčení“, které prožíváte je pochopení.

Já jsem teď zažila v Praze na besedě devatenáctého... Tam mi napsala paní, která měla vážnou nemoc dotaz, na který jsem odpovídala. A ona potom ke mně přišla o přestávce a řekla mi, že to je ona, co psala ten dopis, ale že odpovědi vůbec nerozuměla. Já jí říkám: „Vy jste neslyšela ani Staré Křečany?“ Ona: „Ne, ale v lednu jedu na statek.“ Já říkám: „Poslyšte, teď se vám možná bude zdát, že mluvím trochu z cesty, ale pamatujte si, to budou pro vás vyhozené peníze, pokud si neposlechnete minimálně Staré Křečany. Mě totiž spadne do ruky jenom to, co vy pochopíte. A jestli tam jdete jenom proto, že z vás možná nějaká Adamcová něco stáhne, tak jste v pytlí. Adamcová nic nestahuje. To stahuje vaše vlastní Vědomí, které pochopilo.“ Tak chvíli koukala. Já říkám: „Je to teď na vás. Buď budete ochotná pro to něco udělat, abyste aspoň trochu pochopila a nebo to nemá smysl, abyste vyhazovala peníze za pobyt u nás, protože si odnesete málo, to znamená, málo tělo pustí. To nikdy není práce Adamcové. To je práce vás. Dobrý učitel je připraven pouze v tom, že umí dobře věci vysvětlit, abyste je byli schopni maximálně pochopit, ale i to už máte se mnou domluvené.“

Za prvé bych vám chtěla poděkovat za to, že jste. Děkuji také Otcí, že si vybral tuto cestu komunikace s lidmi přes vás. Jste nádherný člověk. Ivanko, podívala jsem se na vaše základní přednášky a otevřely mi oči, jak se říká. Chci se vás ale zeptat na rodinné prokletí. V mém případě jde o kletbu anebo prokletí, které uvalila moje babička z otcovy strany na mou matku. Já jsem z toho prokletí asi moc na sobě nezpozorovala, ale bylo mi řečeno, že toto prokletí se vztahuje na mou dceru, prvorozenou Evelínu. Projevuje se to bolestmi hlavy. Když jsem se dostala k přednáškám nedávno, minulý rok jsem byla s ní u lékaře u Brna. Měla v hlavě nádor, a on ho odstranil. Kromě jiného i hormonální věci. Předčasné dospívání atd. Prosím vás, pomozte mi to pochopit jak se vypořádat s prokletím, zda můžu takto zasahovat do osudu mé dcery. Proč je to dobré? Chtěla bych jí pomoci. Zkousím jí to vysvětlit, aby mě pochopila. Ještě dodám, že necítím k babičce žádné negativní emoce. Začínám se řídit vaším: „Vše je dobré, není se čeho bát.“ Moc vám děkuji.

Tak, dívejte se, abyste věděli jak všechno, co existuje jste vy sami. A cokoliv uděláte druhému člověku, dohoní vás. Uvědomte si, že Duch si vždycky vybírá následnou střelbu, to znamená terč, do kterého strelí. A jestliže já dnes prokleji někoho z rodiny, věřte mi, že já budu terčem. To znamená, že moje inkarnace bude na místě, kde se to nejlíp bude vlastně hodit. Ten, kdo vyřkne kletbu, sám bude terčem v době, která se počítá. Proto černí mágové jsou nesmiřitelní. Myslí si, že skutečně mohou někoho poškodit. Oni neví, že jsou vším. Že jsou společným Duchem. To znamená, že je vše dohoní. Tohle jsou věci, které se odehrávají. Je výborné, že jako matka tato žena nemá nic proti té babičce. To je výborné. Ona už si něco poslechla. To znamená, že už začíná

chápat a vidět v tom ty optimismy, a bude tady ku pomoci té své dceři, která s největší pravděpodobností může být tím, kdo tu kletbu vyřknul. Vy si vždycky do osudu nabíráte i své platby, které jste kdysi dávno dělali. Vše, co uděláte druhému člověku, děláte sami sobě. Proto dnes samozřejmě opouštíte s těmito informacemi i bílou magii. Uvědomte si, že bílá magie je o tom, že si myslí, že můžete odstraňovat bloky. Tak to není. Blok se nedá odstranit. Člověk si musí zaplatit úplně všechno, aby pochopil. To znamená, že v oblasti vývojové fáze, kdy procházíte bílou magií, tak se vám to daří, protože dostanete takový pomyslný dar od pána hmoty. Vaše tělo umí, v té době to tak vidíte, odstranit bloky z druhého těla. A to druhé tělo spolupracuje tím, že skutečně něco zmizí. Takhle to pracuje, ale je to iluze. Jestliže se to ale odstraní, ten člověk se přišel něco naučit, a tak se opakuje podobná událost (a v tom osudu už je to nastavené), protože vy se potřebujete v okamžiku nějakého dramatu naučit nevytvořit odpor, nestřílet kolem sebe. Ty střelby jsou vám předkládány, že jsou vaše, a v té době jste ještě moc slabí, abyste jim odolali, takže se zhorší „osud“. Vy moc dobře víte, že je to tak nastaveno, že to zhoršení přichází v době kdy má přijít, abyste něco pochopili. Takže vidíte, že tady se bude něco samozřejmě opakovat. Je tam nějaký výhled do budoucna. Je tam nějaký pesimismus. Takže nekoukat s pesimismem do budoucnosti. Trpělivě vysvětlovat tomu dítěti, které si nese tyto známky. Nebát se toho. Kdyby vás někdo proklel, nebo vám někdo řekl, že vás proklel, a vy byste se toho báli, tak jste přístupní. Jste hmotou. Jste terčem.

Jestliže by Ivu dnes někdo proklel, tak ona tu není, protože Ivě nevádí ani to, že by ji někdo proklel. Iva není terčem. Takže vidíte, že hmotná hladina si odděluje od Božského Vědomí hladinu striktně. Proto žádná magie nemůže ublížit Duchu. Na to nezapomeňte.

Předmět: Zvědavost. Text: Jak to, že mi při meditaci končí vibrace v dlaních, a nepostoupí dále do těla... Funguje spojení vibrační přes monitor, ale když koukám na semináře, kolik stojí vstupenka na aurické sezení... Jsem z Opavy. Bude tady někde sezení? Má aura je podle reiki špatná, a její ceník pro invalidního důchodce s paranoidní schizofrenií vysoký. Tak nevím. Děkuji za odpověď.

Tak já myslím, že tento pán se odpovědí asi nedočká, protože si ji určitě tady neposlechne. Ale tady vidíte, ani by mi nerozuměl. On nemůže nic znát. Tam je veliká snaha o postup. Vy moc dobře víte, že když se budete hodně snažit abyste byli hodně, hodně daleko, tak budete posilovat ego. To znamená egoismus v tom, že si o sobě myslíte, že jste špatní, což vy nevíte, to je princip. Jestliže chci být lepší, tak si automaticky o sobě myslím, že jsem pro Boha špatný. Vy jste v každé chvíli dokonalost sama. Už jsem vám vysvětlovala, že člověk běžný lidský 3D touží po dokonalosti. Jenže, abyste se vyvíjeli, tak ta dokonalost je právě uložena v nedokonalosti, kdy kráčíte okamžik za okamžikem v tom svém vývoji. A v každém okamžiku, kdy něco pochopíte, jste nejlepší jací jste kdy byli. Takže pokud já budu chtít být usilovně lepší, a makat na tom, aby jsem něčeho dosáhl, tak posiluji hmotné Vědomí. Mám to zakotvené ve svém osudu, abych něco pochopil. Je to období velmi těžké. Tomu člověku i to okolí to nemůže vysvětlit. On si nedá říct samozřejmě, protože on na tom maká. To je oblast

bílé magie, a ta je ještě hodně dramatická. Pozor, jestliže ten člověk se má ještě nevybabrat z bílé magie, tak tam zůstane. Stejně nepochopí. Neudělá nic. Tady vidíte, protože planeta už má jiné vibrace, tak se pomalinku bude stávat nemocným. Bude se odřezávat. Bude tam apatie. Ano. Tam ještě není úplné pochopení pro to. To ještě bude trvat hodně dlouho. Ta paranoidní schizofrenie je taky nástin toho, že ovládá toho člověka hmotné Vědomí. A to je hodně těžké vylézt z těchto stavů. A ještě si to přihoršuje tím posunem přes reiki a přes meditace.

Velmi děkuji za odpověď za mé dvě otázky v Českých Budějovicích. Velmi mě to potěšilo. Velmi mi to pomohlo v porozumění.

To je ta paní, co meditovala tenkrát s těmi červenými šaty. Ona je strašně fajn.

Pokud bys měla čas, tak mám ještě jednu otázku. Nerozumím úplně jak je to s námi po smrti. Říkáš, že splyneme do Jednoty s Bohem, což se mi zdá logické. Mnozí však tvrdí, že i v neprojeveném světě si nadále ponecháváme svou individualitu. Dokonce, že i pokračujeme v aktivitách, které jsme dělali a měli rádi před tím. Jak to je? Je možné být v Jednotě s Bohem a zároveň si ponechat individualitu?

Tak, a tohle to je zase geniální otázka, protože tady se pletou moje dvě informace, ze dvou míst, ze 3D a z 5D do jedné kuličky. Vzpomeňte si, už jsem to vysvětlovala, pozor, dokud jste ve 3D pozici, tak vás ovládá hmotné Vědomí. A to vám předkládá vize projekce do astrálu a všech těchto věcí samozřejmě. A po odložení těla, když zemřete ve 3D stavu (to znamená ještě v těle, které mělo za života odpory) tak si skutečně jdete do toho „vězení“, do té své úrovně, a tam si skutečně prožíváte dál nějaký děj, ale už samozřejmě bez bolesti těla, a čekáte na další inkarnaci. Ta projekce je důležitá. To je pravda pro 3D. Ale pravda 5D je, a teď pozor, vy potřebujete pochopit to sjednocení. Sjednocení je, že vývojově se vám v tom kterém životě zastaví odpory těla, překročíte hladinu třetího oka, zjistíte, kdo jste. Tělo už nekřičí, už je vám dobře, už vás neotravuje nějakým nočním strašením. Už vám dokonce ani nehází nějaké bubáky, protože třeba bílý mág, který bude na nějakém dramatickém místě, nějaká bitva bude ve středověku nebo já nevím, na popravišti, tak tam bude vidět různé Duchy, protože to dělá jeho vlastní hmotné Vědomí, které je v určité úrovni. Ale sjednocený člověk, tomu bude dobře všude, protože on je celkem. On odložil stav Duše a stal se celou planetou. Takže vidíte, že to není o tom, že by ta celá planeta, ne, tady máme hodně droboučkových jedinců, ale pouze jedna osmina Vědomí planety se dostane z toho vězení. I když tady budete pobíhat všichni dohromady, tak vy budete v klidu. Budete v pohodě, oni ne. A jak ta planeta pomalinku plyne dál tím vesmírem, tak ten čas se v tom prostoru odvíjí, tak se dožijete toho, že budou někteří umírat podle toho osudu, který si mají dožít, a vy tady zůstanete. A už se sem budou rodit jenom ti, kteří patří na osvobozené místo. Takže vidíte, ono to má nějakou časovou jakoby dobu, kterou musíte tady k tomu prožít. Pak je také varianta, že vy si také dožijete osud už v 5D, ale znova se sem inkarnujete do 5D, už se neinkarnujete do 3D. Takže tady je to, prosím vás, jakoby smíchané do jednoho hrnku. Ale člověk, který je 5D, ten zjistí, že je vším. Ten má klid. Klid a mír. Ten se takzvaně sjednotí. Ti, kteří za života umírají, odkládají tělo, tak ti to

ještě nemají. Ti si to musejí ještě znovu obléknout, až se dožijí života, ve kterém ho vlastně odloží.

Dobrý den, Ivanko. Moc si vás vážíme a vašich názorů. Vždy jste nám odpověděla tak, že jsme to krásně pochopily. Dnes by nás zajímalo, jaký máte názor na dvojplamen.

Teď tady jsou podotázky. Já to přečtu najednou, pak vám najednou k tomu odpovím.

Za první: setkala jste se už někdy s dvojplamenem? Za druhé: jeho význam a souvislosti, a jestli se z takového vztahu dá vůbec odejít? Za třetí: proč někdo je svým dvojplamenem ovlivněný, a někdo ho vůbec nepotká? S pozdravem Lenka a Marcela.

Holky, nevyhlízejte dvojplamen. To za první. Tohle jsou informace, které vám předkládá hmotná hladina v období bílé magie, kdy toužíte po tom potkat ten svůj dvojplamen. Jste v prdeli jak německá říše. Pamatujte si, vždycky tyto věci tady byly. Já vám to vysvětlím trošku jinak, už jsem to možná někde říkala.

Jeden docela známý človíček někde vykládal, já nebudu říkat jméno, že když žena porodí, tak na její dítě by dva dny neměl sahat nikdo cizí. A ta paní mi psala, že je těhotná, že má rodit, a že má asi čtrnáct dnů před porodem. A že se mě chce na to zeptat, protože to je človíček, kterého poslouchá hodně lidí v Čechách. A krásně si odpověděla: „Ale Ivanko, víte, já vás poslouchám léta, a pro mě už není nikdo cizí.“ Já jsem ji napsala: „Bingo.“ Tady vidíte ten rozdíl. A to samé patří k tomu dvojplamenu. Všichni, koho potkáte jste vy, a v pravý čas vám ten člověk poslouží, a patří k vám každý. Nevyhlízejte toho pravého. Ten pravý je vždycky v tu dobu u vás anebo zrovna odchází, a to je taky dobře. Rozumíte mi? Vy máte žít. Každý je pro vás osudový, ten koho máte v osudu. Bílá magie předkládá chtění a touhy po někom pravém a skutečném. V té chvíli, kdy ho potkáte, budete vědět, že teď k sobě patříte, ať máte prožít něco dramatického nebo ne. Rozumíte mi? Výborně. Jste šikovní žáci.

Moje milé Vědomí.

Ježíš, to je hezké.

Moje dcera, je jí čtrnáct let je uzavřená hlavně před dospělými lidmi, ale i před některými vrstevníky. Stydí se a nekomunikuje. Ani mě ani jiným příbuzným prostě většinou vůbec neodpovídá na otázky nebo nezapojuje se do hovorů jakoby dělala, že neslyší. Jakoby se snad styděla nebo bála, vůbec nevím čeho, a vůbec si nevěřila. Je tím pádem jiná než ostatní děti. Všimli si toho už i učitelé, i ostatní lidé. Třeba když se chodila učit hrát na kytaru, tak se mě pan učitel ptal jestli není autista. A obecně o ní učitelé říkají, že nemluví. Tím pádem má ve škole problémy s učením, ale oficiálně ji nikdy nic nebylo diagnostikováno, a to byla na pár různých vyšetřeních. Já ji takovou přijímám, ale zajímá mě, je to ego? Čím by to mohlo být? Tedy spíše jestli to nevzniklo za tohoto života nějakým blokem

na některé z čaker. Ona je duchovní a citlivá, takže si myslím, že by s tím zvládla pracovat, protože chápe. Sáhnout si na ní můžeš. Děkuji. Kačka.

Kačko, tady bych určitě nesahala, to by trvalo nějakou chvíli. To by na mě jenom koukali, jak hrabu do vzduchu, když tak teď o přestávce za mnou přijď. Čtrnáct jí je, tak to by ještě šlo. V patnácti už bych nemohla. To už bych ani nedosáhla. Třeba se tam něco objeví, ale to bude jenom velice rychlé sahání, jo? Ale hlavně, tady může být dost důvodů. Vždycky jsou důvody pro všechny zúčastněné. To si pamatujte, každému z vás to vyhovovalo jako Vědomí Boha. Takže vždycky začněte u sebe.

Teď mi tak do hlavy přišlo, jak si ti moji rodiče, kteří byli perfektní a dokonalí, mysleli, že určitě budou mít perfektní a dokonalé dítě v tom smyslu v jakém vlastně chtěli, takže houby s octem. To dítě jim pak hraje úplně něco jiného, přitom nechtělo. To tak zkrátka vyvane, tak se to zkrátka stane, že to pak je vidět. A já jsem dokonce nedávno s maminkou měla nádherný rozhovor, kdy maminka, když tady teď byl Jaroušek, mi říká: „No a ty, ty jsi jako holka vůbec nic nedělala.“ A tehdy já jsem věděla, že je čas trošku opravit ten názor. Říkám té mamince: „Maminko, ale tak to nebylo. Já jsem v té době věděla jak tě strašně nervuje, že neumím teď hned všechno. Ty jsi neměla jenom trpělivost na to vysvětlování, protože práce bylo hodně, chtěla jsi mít všechno hotové.“ A moje maminka je takový ten typ, že teď hned, když přijde něco, musí se to teď hned udělat. Neexistuje odložit to. Takže to ji právě zdržovalo. Než by mi to vysvětlila a naučila, tak to se ji nelíbilo, takže tam chyběla trpělivost na dítě. Já říkám: „Ale mami, já jsem tě chránila. Já jsem to nedělala, aby ses na mě nemusela zlobit.“ Ona tak zamrkala. Pak chvíli nemluvila, šla do kuchyně, něco dělala, pak přišla a pohladila mě. To bylo hezké.

Ano, vy nikdy nemůžete vědět, co se v tom druhém člověku odehrává. Takže začněte vždycky u sebe. Jakmile tu bariéru u sebe trošku jakoby zlikvidujete, pak už může přijít čas na to, že se propracujete blíž k tomu druhému, a ten taky může něco pochopit. Vždycky to jde. A vždycky je první krok u vás samých.

Milá Ivanko. Prosím tě o radu. Jak pomoci manželovi, puntičkáři, který si svou urputností, nedůvěrou k práci ostatních lidí, přepečlivostí, šetrností a kritizováním všech ostatních dost komplikuje život.

No, teď jsem to vlastně vyprávěla. Vidíte to, ta moje maminka jak to pak měla složité, kdyby to bylo jenom na ní, že jo. Kdybyste tomu věnovali tu trpělivost, ale ten člověk to potřebuje pochopit anebo to potřebuje i odmakat. Bacha, oni mají potom i zdemolovaná ramena, protože - já to udělal. Tam budou nějaké nemoci jakoby na ramenou, a možná i lítosti, že ti druzí to tak nemají. Tam je hodně jakoby dramatických plateb.

Komplikuje život ostatních, hlavně v naší rodině.

No jéje, to znám.

On hlavně už předem ví, že já udělám všechno blbě, a nic není podle něj akorát. Když jeho kritiku pomínu, je klid.

Ano.

V opačném případě končíme s hádkou se slovy: „Dělám to nejlépe, jak umím. Jestli ti to není vhod, udělej si to sám po mně.“ Moc neuspějí. Tyto vlastnosti mají v manželově rodině matka i strýc.

Pozor, on to mohl u těch rodičů nebo u těch příbuzných odsoudit. Potom se to opakuje. Vy už víte, jak to pracuje.

Dost jsme se, díky tvým radám, s manželem změnili, ale toto se nedaří. Někdy to opravdu nejde tolerovat. A pak je zle. Děkuji za odpověď. Zuzana.

Tak. Zuzko, to je hodně těžké. Chce si to sednout ve vhodnou dobu, kdy vidíte, že je přístupný třeba nějakému povídání, a vysvětlit mu svůj pohled. Pokud bude ochoten poslouchat. Když nebude ochoten, nic s tím neuděláte. Víte, on ten člověk si připadá dokonalý, a on nevidí, že vlastně jakoby „chybuje“, protože on drtí ten svět. To je otázka třetí čarky. To musí být podle něho. Tam je ta preciznost. Tohle mají hodně lidé, a pak jsou i nervózní. Nervozita vzniká z toho, že ten člověk to chce nějak jinak. Tam je to permanentní, tam se to žije neustále. On chce všechno jinak. On jinak strašně trpí. Pozor, on by taky nechtěl ale slyšet, když hodně kritizuje druhé, tam je možná i strach z toho, že bude kritizovaný, když něco nebude tak dokonalé, jak by si to představoval. Takže ten strach z té kritiky. A vezměte si to, ten strach vzniká i tím, že v té rodině pořád po něm někdo vyžadoval něco dokonalého (ta matka nebo ten strýc) - takže on věděl, že se jakoby nezavděčí ničím jiným. Takže ten strach z té kritiky dnes on obrací tou kritikou vně, aby se to i zamaskovalo, a naučil se to.

Moje maminka to měla. A vždycky v té rodině je to dokonalé, osudem nastavené. Moje maminka je precizní ve všem. Tam dneska přijdete, jí bude osmdesát čtyři, ten byt je dokonale uklizený, perfektní, čistý. Ne takový byt starého člověka, kdy už to tak jako zavání nebo něco, tak ne ne ne. To já si myslím, že mám více problémů než maminka. Ona je zkrátka dokonalá. A teď pozor. Byla třetí dítě dlouho po svých sourozencích. První dva kluci ti mohli hrát fotbal, a holka se musela věnovat úklidu s babičkou. Babička byla hodná, ale od deseti let maminka drbala dřevěnou podlahu, prala na valše prádlo, a všechno co ti kluci mohli, ona nemohla. Takže měla pocit, že musí být pochválená, že je asi nějaká horší. Víte, vždycky ta vlastnost toho člověka se nalezne v rodině, a přesně i v pozici kolikátého dítěte, podle toho jak jste očekávání nebo ne. Rodiče si přejí kluka, první je holka, druhé je zase holka. To je ještě horší. A pozor, někdo si to v sobě nese. On to vycítí a nese si to. Nebo se někdo zmíní z těch rodičů: „Tebe jsem nechtěla, skákala jsem ze skříně, abych potratila.“ A někomu se to vcucne do hlavy a řekne: „Tak a mě nemilovali.“ A už to jede. U mě to není, pro mě by to byla přča, kdyby mi maminka vysvětlovala, že tohle dělala. Pro mě by to bylo: „Vidíš to, a stejně jsem tě přecůrala, dostala jsem se sem!“ Já bych z toho udělala srandu, ale ten, kdo je zranitelný, kdo si to hned bere osobně... Když budete Vědomím, tak vám vaše tělo může urážet a pomlouvat a bude vám to naprosto lhostejné, protože víte, že on se strefuje do něčeho, co nejste vůbec vy. Je to strašně úlevné.

Takže bacha, promluvit si, vysvětlit mu... Možná by mu pomohlo, kdyby mu někdo řekl: „Podívej se, ty si připadáš dokonalý, ale ty bouráš práci druhých lidí. A už pro to, že jsem nervózní z toho, že to podle tebe určitě neudělám tak dobře, tak to dělám blbě. Zamysli se nad tím.“ Ale fakt ve chvíli, kdy on je schopný o tom mluvit. A říct mu ještě: „Podívej, já vím, že trpíš, že není jednoduchý tvůj život, protože pořád jsi ve stresu, že někdo něco blbě dělá.“ My, každý z nás, jsme zodpovědní jenom sami za sebe. My bychom se měli starat o to jaká po nás bude práce, a ne jaká bude po druhých. To už je pýcha. Tam už je něco, co není moc voňavého. Ba naopak, někdy to hodně smrdí.

Pracuji ve zdravotnictví. Mám problém uposlechnout vedoucího pracovníka, když dostanu příkazem úkol, který je v rozporu s mým vnitřním přesvědčením, porušení etiky, někdy i zákona. Koho a jak poprosit o ochranu, když mám pocit, že vítězí špatné myšlenky. Děkuji Anežka.

Tak pozor, tady jsou dvě věci. Vy tady prožíváte zvláštní stavy, vy ještě si představujete spravedlnost jako lidskou spravedlnost, ale vy moc dobře víte, že lidská spravedlnost neexistuje. Existuje Božská. A jestliže se dostanu ve svém osudu do pozice, kdy mám šéfa, který opravdu nekompetentně rozhoduje, a jste pod ním v určité pozici, vy jste se vlastně narodili do toho, že budete tuhle práci a tohle dělat a dostanete se do toho vztahu s ním, abyste se naučili poslouchat. A to je hodně těžké. Samozřejmě neudělám něco, to už bych se mu asi vzepřela, kdyby šlo skutečně o zákon, a pozor, tam taky někdy jsou výjimky. To už musí být konkrétně „něco“. Ale rozhodně bych poslouchala, protože to padá na jeho hlavu samozřejmě. Ale tak to je, vezměte si, že vy jste se dostali v osudu do této pozice s takovým člověkem právě proto, protože se potřebujete naučit sklonit hlavu, a udělat třeba nesmyslnou věc. To je taková ta vzpoura, kdy řeknete: „Áááá, ta nespravedlnost.“ Ne ne ne, vy potřebujete umět i tohle.

Já jsem vysvětlovala kdysi dávno, že třeba můj muž, když dělal kdysi číšníka, tak říkal, že byly dva stoly, a u každého z těch stolů si objednali médium steak. A u toho jednoho stolu byl takový nějaký šťoura a říkal: „Tohle není médium.“ „Já jsem řekl kuchařovi, a on udělal médium.“ A vedle u stolu sedí pán a zeptal se ho: „Je to dobré, je to médium?“ „Jojo, je to dobré.“ „Ne ne ne, to není.“ Tak on musel vrátit ten steak tomu kuchaři, a tam ještě dostal sprd'áka: „Jsi nějaký blběj, ne? Ty ani neumíš objednat objednávku? Říká: „Tak já jsem to vlastně musel pak zaplatit. A udělalo se to buď víc nebo méně propečené podle toho, jak chtěl.“ A říká: „Ale musel jsem poslechnout. Bylo to na mě. U obou jsem byl blbý. I u toho zákazníka i u toho kuchaře, který vlastně obvinil mě.“ A teď cítil to napětí. „Tak jsem šel na záchod, a tam jsem asi pět minut bouchal hlavou do dlaždiček, abych si to napětí ze sebe vymlátil.“ Jo jo, já taky jsem občas ve svém životě mlátila hlavou do dlaždiček, když mi ošklivou myšlenku jakoby vtláčil ten Satan. Vy potřebujete umět se tomu samozřejmě ubránit. Pak je ticho. Dáváte na prdel tomu správnému, nebojte se.

Takže, a koho a jak poprosit o ochranu, když mám pocit, že vítězí špatné myšlenky.

To byste to podělala, kdybyste prosila o ochranu. Vám musí být jedno, že tam jsou ty špatné myšlenky. Čím více odmítáte, že tam jsou, tím více posilujete hmotné Vědomí, takže jich přibývá. A to je první krok. A za druhé, neposlechnout to k čemu vás nabádají. To je druhý krok.

Partner se na mě často utrhuje. Křičí třeba, když ho v autě naviguji kudy jet nebo když řídím sama, a jedu bez světel. Vysaje tím ze mě energii, a já se cítím jako oběť. Co s tím dělat, abych zůstala nad věcí, ať si nadává jak chce. Děkuji. Irča.

Irčo, tobě to musí být jedno dopředu, už když sedáš do auta, a on tam bude, že ti bude nadávat. Jakmile se bojíš, tak vlastně odmítáš, co se bude dít, a tím pádem se to děje. Tvůj Satan je ve tvém těle a ten samý Satan ovládá i tělo tvého muže. Takže všechno čeho se bojíte, co nechcete, co předpokládáte, že tohle ne ne ne, tak to si k sobě přitahujete, abyste se sjednotili ve Vědomí. Takže vy to tvoříte. Sice na vás řvou ústa vašeho muže, ale vy víte, ten Satan ve vás ví, kdy vám to je už úplně jedno. On pak poleví.

Vzpomeňte si na příběh, který jsem vyprávěla úplně na prvních videích tady z Ústí o mých dvou malých dětech, jak ta maličká nechtěla žalovat na tu starší, a byla taková zamlklá. Já před tím, protože se mi Lucinka před tím svěřila: „Maminko, já někdy mám takové ošklivé myšlenky. Nabádají mě k ošklivým věcem, abych je dělala.“ To už jsem samozřejmě tušila, že Petrušce. Tak jí říkám: „Ale Lucinko to je dobře, že to víš, že nejsou tvoje, to je dobře, tak je neposlouchej.“ A za čas jsem viděla zase Petrušku, jak byla taková skříplá. Říkám: „Péťo, co ti je?“ Já jsem věděla, že to neřekne. Říkám: „Něco ti musím říct.“ Bylo jí pět let. „Teprve tehdy až ti bude jedno, co ti Lucinka říká, já vím, že mi to neřekneš, teprve tehdy ti to Lucinka přestane dělat.“ A až za šest let, když jí bylo jedenáct, vyběhla z pokojíku a říká: „Mami, mami, už to umím.“ Já myslela, že třeba nějakou básničku. Ona říká: „Ne ne ne, pamatuješ, jak jsi mi tenkrát říkala...“ Šest let se to dítě mordovalo, vlastně víc jak polovinu svého života, aby to dokázalo. Ano takhle to pracuje.

Irčo, nejsi tělo a jméno. Jsi Vědomí, a jsi stejné Vědomí. Takže, buď bych řekla manželovi: „Prosím tě, mám tě ráda, ale pokud chceš se mnou jezdit v autě, tak budeš mlčet, abych nebyla nervózní a nenabourala. Dáme si pravidlo. Já ti nebudu mluvit do toho, když ty budeš jezdit, a ty nebudeš mluvit mě, když pojedu já. My se k tomu nějak musíme dopracovat.“ Ale rozhodně se nebojte toho, že na vás bude křičet. Ať si zařve...

Jak vstupovat do nekomfortních situací. Víím, že musím nějakou situaci překonat, ale odpor mi vůči ní vyvolává strach. Děkuji, Olivie.

No právě ten strach není váš. A pozor, a to, že tam nechcete do té nekomfortní situace vstoupit (to také není vaše) je součástí vašeho osudu.

Já jsem nedávno vysvětlovala, že bílá magie ještě posuzuje. Pozor, ona si myslí, že když něco přestanu dělat, tak pak se jim něco nebude dít. Tak to není. To by znamenalo, že můžete měnit děj na planetě. Tak to nejde. Planeta má své DNA, které se postupně v

každé dimenzi nějakým způsobem osvobodí. Nyní se také osvobozuje, a to je hrozně složitý proces. Ale tím, jak se osvobozuje, má jiné reakce to hmotné tělo. To znamená, že vy se potřebujete dostat do stavu, kdy víte co je vaše, a co ne. Takže jestliže já jako Bůh jsem si oblékla tohle tělo, a v mém osudu se vyskytují tyto nekomfortní situace, tak jimi jenom projdu, ale bez odporu. Jak tím neprojdete, tak je zaznamenáno v osudu, že tím nemáte projít, takže jsou v budoucnosti připraveny další situace, abyste se to naučila. A jednou se to naučíte. Čím dřív, tím lépe. Takže domlouvejte svému tělu, aby neodporovalo, a neodmítalo něco. Všechno jste potřebovali prožít. Teprve tehdy, až neucítíte nikdy žádné napětí, jste svobodní. A tehdy pak může pokračovat, jak jsem vysvětlovala, to vaše učitelování. Tam už jste učiteli pro tu ostatní hmotnou složku, která se tam pohybuje.

Ahoj milá Ivanko. Děkuji za tvou dopomoc každodenní. Mám na tebe několik otázek, tak jestli se k tobě dostanou, prosím tě o zodpovězení. První otázka: Ve střední Evropě je většina lidí praváků. V Americe, v USA zase tvoří většinu leváci. Má to nějaký dopad na úrazy a zdravotní potíže, které vycházejí z negativních emocí hmotné a situační strany těla.

Ne, prosím vás, tady to má úplně jiný smysl. Existuje věda, už jsem vám o tom vyprávěla, o paní Elvíře Farkašové, která dělá chronobiologii. A třeba tam, když vám bude dělat rozbor chronobiologie (což je ještě lepší než Design Human), tak se vás bude dokonce dotazovat, jestli jste praváci nebo leváci, protože to vám uvolňuje nějaký kanál. Tam je nějaké spojení. Takže ono to má nějaký smysl pro vaše tělo a to co jste ve skutečnosti. Ale to vám přesně neřeknu. Nic není náhodné. Takže, když si zvolíte pravou stranu, že bude rozhodující nebo levou stranu, tak je to důležité pro vaši Duši nebo pro Ducha, který sem přichází. Pravá strana je vždycky situační, a levá strana je hmotná. Takže i u těchto, i když to mají obrácené ty složky nebo zátěže toho těla, tak je to stejné. Tam není žádný rozdíl.

Za druhé: Snažení se v zájmu dobra je bílá magie?

Ano.

Mám na sobě vyzkoušené, že když chci uvařit dobré jídlo a během výkonu zaznamenám závan pýchy, pak nepřijde tak kladná odezva jako když vařím s pocitem nejistoty, že by to mohlo být lepší. A tyto emoce vnímám u všech činnostech. Někdy to dokážu pochopit a udržet jako pokoru. V některých situacích to není tak jednoduché. Pro mě třeba tehdy, kdy hlavou proběhne kalkul, ale toho jednat rozumně nebo podle zdravého selského rozumu.

On vám bude házet, samozřejmě... Víte, vy se osvobozujete postupně, takže třeba jednou nepodlehnete kalkulě. Já jsem vysvětlovala, hned dostanete ránu, podle toho, jak k tomu přistupujete. Vy máte dělat všechno jenom rád, to je jediné co potřebujete prožít, protože tam jste Bohové. Vy jste si to do toho osudu rádi navolili, tak to tělo má dělat to samé.

„Ale teď uvařím, teď budou mrkat.“ To si pište, že něco poserete. Kdykoliv jsem přišla do ordinace (když jsem ještě dělala před rokem zuby) a doktorka mi tam řekla: „Hele, to je můj známý, to musí být dokonalé..“ tak jsem věděla, že to je v prdeli. Jak si neuhlídám takové to víc snažení. Ne, Jednota znamená, že všichni jsme stejným Duchem, a jestli budu dělat zuby pro bezdomovce anebo pro někoho slavného - je mi to úplně jedno. Vy byste se měli chovat úplně stejně i třeba vedle pana prezidenta nebo vedle, nevím, někoho, Dalajlámy úplně stejně jako byste se chovali běžně u nějakého člověka, kterého třeba ani moc nemusíte. Vezměte si, že Bůh jste všechno, celý svět, celá ta kulička, na které plavete. Ono těch kuliček je samozřejmě ve vesmíru víc, a teď budete zjišťovat tyto reality, ale zatím pořád ještě ucelujete Božství na této planetě. To znamená, že to je pro vás důležité, vy se máte ke každému chovat nestranně, protože všechno jste vy. Jakmile podlehnete iluzi, roli, to vyhovuje hmotnému Vědomí, hned vás sekne, protože si to zasloužíte v rámci vašeho učení. Tak na to nezapomeňte. Ano, takhle to pracuje.

Za třetí: Když jsem se ptal rodičů nebo rodičů jiných dětí, zda zpozorovali stejné reakce nebo způsoby chování u sebe, řekli, že si nic neuvědomují. Mně se ale dcera zrcadlí v mnohém. Například: vykadí se jen, když se svlékne.

Teď tomu nějak nerozumím. No to nevádí.

Jako já jsem hrozně rád lidi pozoroval. I ona je současně sleduje. Je v tom vůbec nějaký vývoj? Generační zlepšení nebo zhoršení?

Ano, samozřejmě, a máte ho navolený, ten výběr. Jestliže dítě zpozoruje u rodiče, že tohle dělá, tak je to pro něj automatika. To vy si ani neuvědomujete. Když to je nebo by to bylo třeba extrémně nějak negativní, tak to zase může odsoudit. A tam jsou různé varianty. Nebo naopak bude to tak extrémní, že ten člověk to nechce dělat. Ale máte to už v osudu nastavené. Každé DNA té rodiny je jedinečné. Takže tam se prolínají různé vlastnosti, a pozor, může se i opakovat.

Nedávno jsme se strašně smály s Petruškou... Je to dva nebo tři dny. Známe jednoho človíčka, který je strašně fajn. Opravdu je fajn, protože on se i smál, když to vyprávěl. Představte si, on měl pradědečka černocho. X generací se to neprojevalo, až jemu se narodil černý syn. My jsme s Péťou říčely, protože on se tomu sám smál. Já jsem ještě říkala: „Ty Péťo, to je fakt dobrý.“ Protože někteří druzí lidé mohou říkat: „Hele, žena ti je nevěrná. Tobě to nevádí?“ A on ani nemůže vykládat vlastně, že má předka černocho, protože by říkali: „Jo jo, ty kecáš, jenom abys neměl parohy.“ Ne ne ne, fakt jsou paradoxy, se kterými se můžete setkat kdykoliv a kdekoli. A je to přesně na vás připravené, jestli tedy odoláte anebo vás to chytí. Vyplatí se jakoby se nechytat.

Čtvrtá otázka. V přítomnosti táty, stejně jako mého přítele všichni zjihnou, zklidní se, chovají se líp. Působí až magneticky. Oba jsou velmi pokorní, laskaví, soucitní, aniž by na sobě nějak pracovali.

Výborně.

Učení Ivanky Adamcové znají povrchně ode mne. Nepotřebují ho ani znát. Tady je spousta obyčejných dobrých lidí.

Nemusí to znát, a pozor, může ten člověk projít, a taky nemusí. Tam můžou být skryté třeba lítosti, utajované. To vy nikdy nemůžete vědět, co ten člověk vevnitř prožívá. Někdo je opravdu mistr. To nemůže nikdo zvenku poznat.

Nijak jim to nevnucuji. A oni o ní ani zájem nemají.

Výborně.

Nad čím si však pozastavím je to, že jsou tak nemocní.

Ano, tam bude nějaké utajování.

Tady je - táta má kardiostimulátor, extrémně nízký tlak, studené ruce, nohy, deprese, nespavost..

Deprese, vidíte to, tam ten člověk je sice mírný, hodný... Možná bude až moc hodný. Vy víte, že hladina bílé magie, a pozor, to je postupně v těch osudech, že se vyvíjí. Napřed máte buldozera, který hrne, útočí. A proti němu samozřejmě vždycky bude nějaký slaboch. Takže tyto dvě pozice se vyhledávají. Vždycky. Jak budete slabí, v tu ránu každý bude s vámi vytírat. Napřed s vámi bude vytírat, takže vy se neumíte bránit, ale štve vás to. Takže se blokuje oba. I ten, kdo útočí, i ten, kdo couvá. Za nějaký čas, za nějakých pár životů už jste schopní, aby vám to bylo jedno, protože pořád ještě tam jsou (dejme tomu, že to to bude manžel) děti. A teď chcete fakt couvat kvůli těm dětem, protože on má zase hodně dobrých vlastností, tak už vás to neštve. Ale pozor, radost nemáte. Takže to ještě pořád taky není ono. Ale pozor, v této fázi (a to tam jednou dojdete) zjistíte, že vy musíte pomoc tomu buldozerovi, protože on ubližuje sám sobě, on neví, že to sklídí. Takže přijдете k tomu, že mu nedovolíte, aby tohle druhým lidem dělal. A uděláte něco, s čím on (ten buldozer) nepočítá, tedy většinou, a je šokovaný. A někdy ho to poznamená i na celý život, ale musí, aby si to pamatoval.

A přítel, u kterého jsem z kalkulu lásky a určitě selského rozumu opustil, protože jsem si myslel, že jsem jedním z důvodů jeho nemocí. Má artritidu, Krohnovu chorobu, vysoký tlak, bércový vřed, otoky kolenou.

No tam je toho ale hodně.

Všichni jsou v jejich blízkosti tak rádi... Nebo to je všechno moje iluze? protože by mi jejich nemoci měly prozrazovat negativní prožitky.

Ano, je to iluze. Ten člověk navenek neprožívá. Vezměte si, budete mít třeba vedle sebe člověka, který bude zlostí bez sebe, bude řvát na každého. Ale vedle něho bude stát někdo tichý, který se bude užírat vzteky v sobě, nehne brvou. On si ty negativní emoce prožije v tichosti svého těla, ale má je tam. Ten člověk bude stejně nemocný. A tam těch nemocí je hodně. Pak jsou ještě nemoci, to vy víte, které patří ke stáří těla, ale ty jsou úplně jiných rozměrů.

Za páté: Může i učení podle Ivanky Adamcové, ba co víc, podané tebou samotnou na někoho působit jako bílá magie?

Pamatujte si... Učení je stejné, a teď záleží na tom příjemci, jak on to pochopí. Když není čas, tak on si to překrouť - to ego. Takže třeba začne usilovat: „To musím dokázat“. Pozor, já jsem vás varovala, abyste neposlouchali každý den, mně kdysi přece psal někdo z Anglie a říkal, že každý den poslouchá hodiny a hodiny... A já jsem mu napsala, bacha na to, že mu chybí praxe. To je takové to usilování. Ano, vy potřebujete slyšet jenom trošku, a pak si to vyzkoušet. Ano, vám bude vždycky dobře, když mě budete poslouchat, protože já k vám promlouvám jako k Vědomí, ke svému Vědomí. Já vlastně bych nemohla mluvit, kdybych byla nesvobodná. Iva by mě svazovala, protože Iva by nedovolila otevřít pusu a říct vám jakým způsobem se osvobodíte. Teprve tehdy, kdy mě to tělo nesvazuje, já to mohu prozradit i druhému svému Vědomí. A teď záleží na tom, jaký je čas pro vás a jaký máte nastavený osud, co všechno ještě máte prožít, to znamená jakým způsobem to v tu chvíli pochopíte. Proto, když posloucháte po několikáté třeba nějakou starou přednášku, tak tam slyšíte něco o čem si říkáte: „Já jsem to snad ještě neslyšel...“ tam je to úplně jiné, ano. Je to proto, že za ten čas jste udělali velký pokrok. Takže je to z toho, že každý má svůj čas pochopení. A pozor, kdybyste považovali, že to bylo špatně, tak jste zase vedle. Bylo to přesně tak, jak to mělo být.

Kamarádka mi tě před lety zprostředkovala. Upnula se na tebe a tvé učení až fanaticky. Jednou jsem ji dokonce během tvé přednášky řekl, že se chová jako egoistická mrcha. Vygradovalo to tak, že už tě nemůže ani slyšet. Byla na sebe tolik přísná, ten pocit, že zklamala a praxi podle učení Ivanky nedává... Já se o ní vůbec ale nebojím. A že tě vymazala ze života neberu jako dogma. Naopak cítím vnitřní jistotu, že se vrátí k nám, k tobě. Prostě se jako na exkurzi zatoulala jinam. Na to co ji zaujalo, a za chvíli se připojí.

Ano. Už jsem vám vysvětlovala, že jakmile se budete usilovně snažit o to být lepší, tak posilujete hmotného pána. Vy to totiž vůbec vůlí člověka nezvládnete. Vy to zvládnete jenom vůlí Boha. To znamená, že všechno, jak se děje je správně, což ten člověk musí v praxi pochopit. Takže ona si tady prošla touto zkouškou. Takže vidíte, každý má svůj čas, jak to pochopí. Možná skutečně ještě v tomto životě to skutečně zvládne zpátky anebo taky ne. Ale na tom vůbec nezáleží. Každý člověk je přesně v té úrovni ve které má být, a vy se skutečně o nikoho bát nemusíte, byť by to byly vaše děti. Vy se máte skutečně chovat jenom tak, abyste viděli, že nejste hmota. A to potom později uvidíte, když nebudete mít odpory a už skutečně nebude ta hmota, která tam hraje iluzi toho před vámi, že byste se o někoho báli, někoho jste si chtěli přivlastnit, ne, vy je potřebujete odevzdat, aby se oni naučili věci, které mají. Vy tam máte jenom stát vedle nich, přesně tak, jak se správně vychovává dítě. Dítě nemůžete naroubovat a kolem něj udělat pletivo, aby se mu nic nestalo, a donutit ho růst tak jak chcete vy. Ne, tam nastane obrovská deformace. Tam máte stát vedle něj, čekat, když to dítě bude potřebovat radu v období, kdy na něj jako na malý stromček bude foukat velká vichřice anebo do něj hromy, blesky bijí. //Smích// Zase kecám, hromy blesky, to mně vždycky

tak spadne do té hlavy. //Smích// Přesně tak, to dítě potřebuje impregnaci, aby se naučilo samo jednou žít, ono vyroste a bude z něho dobrý strom. Nemusíte se o něj bát. Takže tohle všechno je pro vás připravené, a přesně takhle se vychovává vedle sebe i ten duchovní člověk, on tam doroste. Takže žádné strachy. Ano. Já jsem zažila hodně lidí, kteří mě třeba napřed nemuseli. Pak prošli velkým, dramatickým, třeba krátkým rokem nebo dvěma. Pak pochopili, o čem jsem mluvila, a těm se ulevilo. Pak jsem zažila lidi, kteří byli nadšení. Pak mě třeba dva roky nemuseli slyšet, ano, nebyl čas, museli si odběhnout něco pochopit. A pak se zase navrátili. A teď už to vnímají správně nebo mnohem líp, než to vnímali tenkrát.

Já jsem třeba nedávno zažila dívčinu, která má problémy s tělem. Asi se jí něco špatného děje s kyčlí. Ale tam je tak strašný pesimismus od dětství, kde byla považována rodiči (kteří byli hodně workholici) za takové dítě, které musí být perfektní tak jako oni, a ona si celé dětství připadala jako špatná, takže se to podepsalo na kyčli nebo někde na noze. A já jsem jí vysvětlovala, protože ona je tak zaměřená na oblasti svého těla, pořád se pozoruje, že něco dělá jinak než má. Já ji říkám: „Prosím tě, když budeš takhle pozorovat se strachem co se s tvým tělem děje, tak to budeš jenom zhoršovat. To je tvůj obrovský výraz pesimismu, který ty si přivlastňuješ, takže se toho nikdy nezbavíš.“ Jenže pozor, to tělo, když se mnou mluví, nedávno jsme si o tom psaly, je v takovém nastražení. Ona pozoruje to tělo, aby stála dobře, když mluví se mnou, nebo s kýmkoliv, že vůbec nevnímá co jí říkám. Takže, ten Satan je velmi moudrý, on přesně ví... Vy musíte být hodně silní, abyste se dovedli osvobodit. A tohle pochopit je hodně důležité. Musíte všechno přehlížet. Ona má cvičit, má dělat věci, který ji doporučil terapeut, aby tělo mělo správné pozice. Ale hlavně musí zapracovat na tom, že se má mít ráda v tom stavu a s tím tělem takovým jakým je, protože může být hůř. A ono bude, když to nedokáže.

Šestá otázka: Hranice mezi pokorou a bílou magií je nenápadná?

Ano. Žádný ostrý stříh. Nejdřív je třeba jen jeden způsob jednání z deseti. Pak třeba ale může dojít i ke zpětnému chodu, že budu ovládat všech deset najednou, a spadnu, byť dočasně, a budu zvládat zase jen pět. Hranice pokory je zkrátka jediná. A je to to, že opravdu zjistíte po všech vašich osudových průchodech, všechno co jste si prožili, že vám jednak zpětně nevádí, co se kdy dělo, kdo vám co kdy udělal. A pozor, vy opakujete to co jste nezvládli, takže se to do nekonečna opakuje v malých obměnách s různými jinými těly a jinými tvářemi, i když napřed to nemusíte ani poznat, že to je to samé, ale pak to zjistíte. Aha, vždyť tohle bylo ono. Pak zase vaše další útoky na někoho jiného, to dělá vaše tělo, nepřevzmu si to. Takže pokud to tělo ví, že si to ještě převzmete, tak ono nalézá takové ty úniky. Vy musíte být mistři. K tomu vede dlouhá cesta, ale nemusíte se bát, když už mě dokážete poslouchat, tak už to tělo vás neovládá, nevyhodí vás ven od Adamcové. To je dost vysoká hladina, věřte mi. Zním lidi, kteří mě milují, ale když se ke mně přiblíží tak se třesou. Pozor, třese se jim tělo, protože to tělo ví, že oni ho tam sice dovedli, mají mě rádi, ale bojí se tělo té informace, kterou by ta Iva eventuálně mohla dát. Jenže ta míra toho strachu, ta je samozřejmě rozhodující. Ale někteří ti lidi to překonali, a pak zjistili: „Já už se nebojím, už jsem zjistil (nebo zjistila), že jsi obyčejný člověk.“ Byli lidi, kteří se báli přijít na návštěvu nebo když jsem někam

přišla. Dneska je to pro ně úsměvné. Ano. Už ví, že jsem normální. V letech, když jsem vysvětlovala doma, tak se muži ke mně báli chodit, strašně, obrovsky. Tam fakt bylo strašně málo procent mužů proti těm ženám. Ty ženy jsou bojovnice, to se mi u žen líbí. Tam ty strachy nejsou tak veliké, samozřejmě osud od osudu. Ale některý muž nerozumí ženské logice, a ještě aby mu žena podávala duchovnost, to už je hodně zamotané. Já si vážím každého chlapa, který přijde na přednášku nebo na besedu.

Milá Ivanko, moc tě prosím o radu jak si pomoci se závislostí na automatech. Tvoje přednášky poslouchám už dlouho a vím, že se mi vrací jen to co jsem kdysi řekla své kamarádce. Tenkrát jsem nedokázala pochopit, jak může hrát, a odsoudila jsem ji, ale po čase, když jsem do toho sama spadla, tak jsem se ji za to omluvila.

Ano. A teď pozor. Tady je první věc, kterou musím vysvětlit. Když budete brát, že hraji teď automaty já, že to je špatně, tak jste v prdeli. Vy musíte vědět, jak je to dobře, protože jsem dokázala pochopit lidi, kteří hráli. Rozumíte mi? To je první stav bez odporu. Tak jako jsem vysvětlovala tomu chlapi v Českých Budějovicích co za mnou přišel. On mě prvních čtyři nebo pět let poslouchal, všechno v pořádku, všechno mu šlo, blaženosti přicházely, ale najednou někde vedle něj byl někdo, kdo to nedokázal, a přišla najednou pýcha. Pozor, ten Satan je mazaný, on tam tu myšlenku dá. A v té rychlosti vy si neuvědomíte, že to není vaše. Pýcha, že tomu druhému to nejde, a mně to jde. V tu ránu přišel obrovský poryv. Ten člověk posílí hmotné Vědomí, a neustojí to. A přišly deprese. Ten člověk je strašně, obrovsky slabý. Byla tam i taková labilita, úplné vyděšení. A já jsem mu právě řekla, jestli náhodou, a skočilo mi to do té hlavy, jestli někoho neodsoudil. A on: „Jo jo jo, tak to bylo. Jak se toho teď mám zbavit, to je strašné.“ Já říkám: „Pozor, jestliže budeš takhle se na to dívat, že je to strašné, tak se nemůžeš spojit s Jednotou. To je dobře, že jsi tohle prožil.“ Víte co mu dokonce ten Satan nalhával? Že se bál další inkarnace, protože bude devět měsíců uzavřený v lidském těle ženy. No to už je tedy dramatické. Takže on nejenom, že se bojí smrti teď, ale ještě následného toho děje, inkarnace. Takže tam je obrovská blokace. A pozor, to zlikvidujete jenom zase tím, že vždycky musíte souhlasit. Vy to pak přehlídnete, s čím máte souhlasit, a musíte souhlasit úplně se vším. První je, jak dobře to je, že jsem ho odsoudil. Protože dneska vím, dneska už vím, jak se ten člověk cítí, a že s tím nemohl nic udělat. Ano, vláda hmoty je obrovská. To je jako v té pohádce, kdy čaroděj měl kolem těla člověka tři obruče. Ano to praská velice těžko.

Jenže ta moje platba už trvá moc dlouho. Více, tak deset let, a já si s tím pořád neumím poradit, a zadlužuji se čím dál více. Navíc pracuji v herně. Jako kdyby mě tam můj osud pořád tlačil, dokud se té závislosti nezbavím. Tak mi to prostě připadá. Zkoušela jsem pracovat i jinde, ale nikdy to nedopadlo dobře. Buď podniky zavřeli, nebo jsem musela z fabriky odejít ze zdravotních důvodů. Připadám si jako očarovaná nebo bez vlastní vůle. V práci přes den mě ani nenapadne jít si zahrát a říkám si: „To je dobře, že už mě to neláká. Snad to už zvládnou.“ Ale když jsem na

noční, a nejsou tam žádní hosté jako bych byla ovládána nějakým démonem...

Ano, démonem.

kteřý mi našeptává: „Jdi, zkus to, jenom jednou, za stovku, co to stovka je. Třeba ti přijde nějaká větší výhra. Vždyť před chvíli tam někdo vyhrál osmdesát tisíc, tak proč bys nemohla ty?“

Ano přesně takhle láká.

No a já jdu. Jak ta ovce. Vezmu poslední peníze, co mám, nacpu je do bedny... I když vyhraji třeba dva tisíce, nedokážu od toho odejít, protože mi ego našeptává: „Teď nepřestávej. Určitě ti to dá ještě víc. Bylo by škoda teď přestat.“ Nakonec to všechno zase prohraji. Pak ještě běžím do nejbližšího bankomatu, abych vyzvedla další peníze z kreditní karty. Jenže teď už je to třetí kreditka, kterou jsem vybrala úplně do nuly, a dlužím bance spoustu peněz. Přítel ani rodina vůbec neví co dělám, a já se stydím komukoliv se svěřit. Přítel také jednu dobu hrál, ale ne tolik, a sám to zvládl a přestal, protože mu bylo líto svých těžce vydělaných peněz o které přišel. Proč to nedokážu já? poručit si a ignorovat ty hnusné automaty.

Zase, krásné automaty, neboť mě dovedly k pochopení. Vy všechno musíte splusovat. Abyste se dostali na hranici druhého Vědomí, tak potřebujete všechno splusovat.

Děkuji ti Ivanko za případnou odpověď a jsem ráda, že jsem tě poznala. Od té doby co tě poslouchám, se mi život o hodně změnil k lepšímu. Jen se zbavit té závislosti, a byla bych naprosto šťastná. Objímám tě a zdravím, Vlad'ka.

Tak Vladěnko. Za prvé, už jsem to předeslala, být ráda. Vy totiž schraňujete a sečítáte své vlastní Vědomí, a jestliže někoho odsoudíte, tak jste odsoudili v iluzi to Vědomí přikryté hmotou za činy, která dělá ta hmotná složka, ale ony jsou iluzí. Skutečnou realitou je Vědomí toho člověka, které je ještě navíc vaše. Takže první krok je být rád, že mi to pomohlo pochopit jakým způsobem nedělat druhým lidem odsudky. To je první krok. A pak být silná, skutečná. Za prvé: nebát se říct to příteli, zvláště když přítel tím prošel. On bude vědět, jak trpíte. Přiznat se mu. Aspoň budete mít vedle sebe někoho, kdo vás podrží ve chvílích, kdy to bude těžké. Ale pozor, pak mu to musíte říct pokaždé, když selžete. To je další krok, nevyčítat si to. Moc dobře už dnes víte, že jste Vědomí, a že hmotnou složku, když si něco vyčítáte, že si ji blokujete. Takže tělo při dalším pokusu, kdy vás bude nabádat, neustojíte. Tam bude samozřejmě více věcí, tam bude kritika, možná lítosti, tam může být celý kanál uzavřený. On ten Satan předkládá všechno, aby vás schramstnul. To je ta křeč hmoty jak jsem vysvětlovala. Tam na vás útočí tisíce různých podnětů a negativních emocí, které máte rozložené přesně podle osudu, jak máte mít na výši té které čakry. Takže tam toho bude mnohem víc. A pak samozřejmě bych se snažila opravdu najít si práci někde jinde. I za cenu toho, že bude

méně peněz. I když budu zase mít méně, zase: „Jupí, mám méně. Budu si peněz více vážit, a nebudu riskovat takovým způsobem.“ Krok za krokem. Bez výčitek. Bez blokace jakéhokoliv úseku vašeho těla. Jste jací jste. Přišli jste si pro zkušenost. Když takový člověk něco udělá, když si to bude vyčítat, tak už zase povyšuje a dává sílu hmotnému Vědomí. Ne, dneska víte, že nikdo z druhých lidí, natož vy, nemůže své tělo ovládat, aby dělalo jiné věci, než to tělo dělá. A pozor, protože jste jednou, jedinou hmotou, tak to děláte vlastně vzájemně sami sobě, přesně tak jak to potřebuje druhý jedinec zahrát. Takže každý, kdo vám cokoli dělá včetně různých šéfů, kteří dělají nesmyslné rozhodnutí, to dělají dobře. Teprve vás to vypustí, až tělem budete mechanicky konat, ale vevnitř si nebudete přivlastňovat negativní emoce. Tečka. Držíme palce Vlad'ko.

Vážená paní Ivanko, již čtyři roky pasivně, a pět let aktivně řeším stále přetrvávající problém týkající se působení černé magie na svoji osobu. Situace se stále zhoršuje. Dotyčný člověk je samozřejmě učící Anděl. Nepotkali jsme se náhodou. Nevím ale, jak mám situaci řešit. Vtom jsem ve vlaku náhodou potkal paní, která navštívila váš kurz, a doporučila mi vás. Přečetl jsem vaši knihu: Vše je dobré, hlavně část pět o černé magii. Možná jde o vrácení z nějakého mého minulého života. Nevím, jak dál. Odpustil jsem jemu, sobě, pomalu. Není ve mně ani nenávist ani lítost, ale situace bohužel trvá. Děkuji za jakoukoliv odpověď, doporučení, vidíte přes čas a prostor. Případně za možnost se setkat v roce 2018, až budou setkání vyvěšena. Děkuji. P.S. Osoby s otevřenou sedmou čakrou jsem znal nepřímo dvě. Manžele Tomášovy, osobně Honzu Konfršta, který sice píše, ale osobně se neseťkává. Děkuji předem, František.

Pamatujte si, ono je jedno kdo kde je. To vás nikdy nemusí zajímat ze které čakry kdo na vás mluví. Vám jde o to, aby jste se vy sami dnes dočkali toho bodu, kdy to u vás vyhasne, což vás samozřejmě čeká všechny.

Teď k té černé magii. Vy moc dobře víte, když už slyšíte nebo slyšeli jste napřed základní Křečany, to je nejdůležitější výklad, tak tady je důležité vědět, že dokud tomu člověku, co tady píše tento dotaz, bude překážet ten člověk, který na něj útočí, tak se toho nezbaví. Vy už víte, jak pracuje karma. Karma vám nepatří. Patří vašemu hmotnému tělu. A je to vlastně odpor, kdy to tělo automaticky odporuje proti činu nebo situace, která se odehrává. A činu buď druhého člověka nebo svého těla. Pokud vám to překáží v okamžiku takzvaného útoku z té druhé strany, tak ten člověk neví, že tím znovu odporuje. A tím, že ten člověk útočí, si znova vytváří další karmu, která bude muset být vybitá příště. Prvotní bylo vaše obalení hmotnou složkou planetou. To byl takzvaně, jak vám to předkládali vlastně tisíce let, váš prvotní hřích. Dneska víte, že hřích neexistuje. Vy jste pouze jako Vědomí potřebovali projít a dostat se do pozice svobodného Božství, které se pohybuje ve hmotné složce. To znamená, že před tím než tím projdete a osvobodíte se, musíte projít dobou takzvaného temna, takzvaného utrpení, kdy si myslíte, že jste hmotným tělem. Nevíte, že jste Božské Vědomí, proto se to odehrává. To znamená, že první jakoby „hřích“ je to obalení, což vidíte, že je nesmysl dneska z dnešního pohledu. Ale je to důležité pro pochopení toho, jak se osvobodit od všeho. Pokorou, to znamená nereagováním. Nenechat si vsunout od toho těla, že ten

útok je váš. Pokud ho přijmete, je váš, protože pak se stáváte hmotou. Pokud vám to je jedno, že na vás teď černý mág zaútočil, tak už na vás příště nedostřelí. To je právě proces, který musí ten každý jednotlivec pochopit. Takže teprve tehdy, až se tomu člověku, nemůžu říct - bude líbit, to nemůžeme dokázat, ale bude mu to lhostejné. Zase, pozice lidí, kteří vycházejí ze 3D světa neumí rozlišit, jestli jste někomu odpustili nebo neodpustili. Pokud tomu člověku, pán tady tvrdí, že mu odpustil, ale pokud mu dnes vadí, že zase útočí nebo že se ta situace děje, tak znovu neodpouští. Vy si to neumíte vysvětlit, ty procesy, které se v této fázi jakoby odehrávají. Později to pochopíte, až se osvobodíte částečně od těch blokáci, pochopíte a splatíte si, teprve pak. Teprve tehdy uvidíte jak se ten děj odehrává. Takže, až mu to nebude vadit, že se to děje, tak se to zastaví. A pak zase bude řešit věci, které se týkají bílé magie, protože tady jde o posun. Když se odchylujete od černé magie tak už nechcete dělat ošklivé věci, už se učíte odpouštět. Černý mág neumí odpouštět, proto útočí, a chce zdrtit toho druhého člověka. Navíc tady na planetě je hodně mágů, kteří ani neví, že černou magii dělají. To jsou ti, kteří neumí třetí čakru, a hrnou okolí. Takoví ti diktátoři, ano. Takže ti to neví. Pak ještě existují stavy různých výšek podle toho, jak se noří do procesu ovládnání světa. Ale pamatujte si, je tam hodně lidí v politice nebo ve vysokých bankovních úřadech. To už je záležitost osudu. Vy přece víte, že vše jak se děje, děje se správně. Takže bacha, ať vám nikdo nevadí, ani šéfové.

Dobrý den, milá paní Ivo. Za prvé, jsou noční směny pro tělo hodně zatěžující nebo se s nimi tělo umí vyrovnat? Případně co dělat pro zmírnění takového zatížení.

Ano, docela jsou, ale zase je to nastaveno tak, že vy jste tady někdo noční pták, někdo skřivánek. Jako každý má ten biorytmus nastavený trochu jinak. Takže vy si potom vyberete to co vám vyhovuje samozřejmě, a když je to v tom obráceném režimu, tak byste se měli potom naučit ten systém jak si dokonale odpočinout, protože ne každý to umí usnout třeba ve dne, a kdy si doplňovat minerály a různé vitamíny. Ono je to těžké srovnat, takže to záleží na každém tom vašem těle. Buď vám to bude vyhovovat, a budete pokračovat anebo ne, protože jak víte, tak tady jsou zaměstnání, které vyžadují noční směny. To je hodně ve zdravotnictví i v jiných oborech. Takže to už záleží na každém jedinci.

Za druhé, o jídle jste toho naštěstí řekla už mnoho. Příběh plísni ze Šánblárdy známe všichni. Ale můžete, prosím, stručně pohovořit o jídle podle krevních skupin, a o odkyselování těla některými druhy jídla a doplňky stravy? Nechal jsem si ve Světě zdraví zpracovat jídelníček, ale mám opodstatněný pocit, že mi tento jídelníček ne zcela sedí. Více mi pasuje striktní třídění těla podle krevních skupin. Děkuji. Tom.

Ano, Tome. Je to vždycky lepší. Vaše tělo vám totiž řekne... Tak jako jsem nedávno mluvila o vegetariánství, teď někdy jsem to říkala, v Praze myslím. Tak to samé patří vlastně k tomu, že jakmile jste ještě v odporu, jakmile byste ještě ve 3D světě jakoby vytvářeli jako 3D jedinec, tak to tělo ještě pořádně neumí ovládat. Ale jakmile se prolnete do stavu pokory, už se snižují vlastně ty odpory. A to hodně změní pozici těla,

to tělo už si potom samo řekne, co chce jíst, a co ne. Já bych si třeba chtěla koupit spoustu jiných potravin, ale přijde vyloženě nechut, a kdybych to snědla, bylo by mi těžko. To už vím dopředu. A potvrdila jsem si to xkrát. Takže ono to pracuje, ono to sedí. A také co jsem nedávno zjistila, že občas ještě i v tom Světě zdraví se stane nedopatření (no, víte, že nedopatření neexistuje). Stalo se to jedné ženě, odletěla na dovolenou, neudělala si rozbor krve, přiletěla až později, ale jídelníček dostala před rozbohem krve. Takže si myslím, že oni tam mají ty tabulky taky jenom podle charakteristických skupin, a využívají toho. Takže ne každý pracovník, to nemůžete říct na celý ten Svět zdraví, ale mají hodně poboček, takže záleží na tom, kdo tam je, a jak s tím pracuje. Takže rozhodující rozhodně byste měli být vy. Ale podle rozdělení, podle krevních skupin, to se mi zdá hodně dobré. Doplnky stravy. Víte, vy třeba někdo děláte těžkou práci, někdo zase tu práci nemá těžkou - a zase mu chybí třeba pohyb. Každý z vás musí vědět, a kdybyste se zajímali, tak se k vám ty informace dostanou ve správný čas. To je také nastavené, čím méně odporů máte, tím více Božství se o vás stará. Přijde kamarádka, něco vám řekne, a přesně pro vás nasazené. Takto si pomáhá Vědomí jediného Boha. Fakt to pracuje.

Dobrý den, Ivanko. Nevím, ale myslím si, že Božství nás všech mě jemně pohladilo a oznámilo, že mezi námi je. Dostalo se mi krásného poznání díky vám. Volá mi kamarádka a říká: „V Teplicích je Ivanka, ale na tebe už nezbylo místečko, napsali tě jako náhradníka.“ Jen jsem jí řekla: „To nevádí, jestli se tam mám dostat, tak se tam dostanu. Neřeš to Hani. Přece je všechno, jak má být.“ V té době jsme měli babičku v nemocnici (moc nemocnou a milovanou osobu, možná se i přibližoval konec jejího života, a i ona to cítila a přála si, ať už si ji Bůh vezme.“ Její přání bylo i mým přáním. Řekla jsem si: „Když se dostanu na Ivanky přednášku, má babička z tohoto světa odejde v klidu a spokojenosti.“ Druhý den mi kamarádka volá s velikou radostí a oznamuje mi, že tam byla nějaká holčina psaná dvakrát. A ten den jsem ještě dostala od svého bratrána informaci, jak se babičky zdravotní stav zlepšil, a jak si pochutnávala na bramboráku a karbanátku. Tvá přednáška byla úžasná. Odcházely jsme v klidu a spokojené. Měla jsem zmeškané volání od své maminky, které jsem hned volala a maminka mi oznámila, že babička Landkytka odešla ve čtvrtek v noci z tohoto světa. Byla to bolest, ale zároveň radost, že jsem dostala od Božství informaci o jejím spokojeném odchodu. Moc děkuji. Myslím, že mě Vědomí Božství nemohlo líp informovat o tom, že jsme všichni Jednota. Děkuji za poznání. Gábina.

Tady vidíte, jak vždycky to Ego vyhrožuje něčím, a když vy na to kývnete a vidíte tu variantu lepší, tak pak zjistíte, jak se to všechno uvolnilo, jak to všechno proběhne hladce. Takhle to je.

Dobrý večer, Ivanko. Nejdříve chci poděkovat za vše, co pro mě děláš. Víím, že jsi jen jiný kabátek mého Vědomí. Přesto cítím obrovskou lásku a vděčnost ke kabátku jménem Ivanka. Letošní rok byl opravdu fičák.

Pomalou se chýlí ke konci, a vše se nějak krásně rovná, ale můj kabátek dostal letos zabrat právem a pochopitelně. „Komplikace“ nastavené s mužem, kterého jsem si přivzala ke svému učení přinesly své ovoce, mnohé poučení. Mezera, kterou Monika musela ještě zpracovat a doplnila. Bylo ve mně ještě mnoho podvědomého odpadu, který se vynořil jako kostlivci ve skříni. Vše bylo dobře. Otevřela jsem i třináctou komnatu. Ta opravdu bolela. Když člověk prochází tou platbou, jakoby se Vědomí vzdálilo a člověku vzali buzolu z ruky, aby si pěkně pošmajdal. Otcův hlas je někde v dáli. Člověk je jak ve vývrtce. A Monika to zvládla. A děkuji tobě, tvá SMS mi v danou chvíli vše spojila, a bolest začala ustávat. Ted' cítím, že mě pouze dočišťují před dalším pochopením, hihhi. S oním mužem nejsme v kontaktu. Možná se ani již nevidíme. Jsem smířená, spokojená za vše, co jsem se naučila a pochopila. Vždyť život je tak krásný a plný překvapení. Monika měla nastavené rozchody, vzdání se v lásce pro dobro toho druhého, to neuměla. Nyní už umí, a ví, že nic, žádná situace, žádný člověk, který se rozhodne odejít nestojí za smutek, lítost, bědování nad svým osudem (prošla jsem si totiž i pokusem o sebevraždu). Uf, jak tohle bylo dobře, ten prožitek. Tolik těm lidem rozumím.

Vidíte, všechno splusuje. Perfektní

Pochopila jsem konečně, i díky tobě, a tvrdila jsem už velmi dlouho, že nejtěžší emoci, která se sem přijde učit, je soucit. Ta hranice mezi lítostí je vážně tenounká. Docvaklo: „Jé, jak mi byl tento člověk užitečný.“

Ano. Abyste mohli soucítit, tak si napřed musíte všechny věci prožít. Jinak nemůžete dojít k soucitu, který potřebujete na otevření třetího oka.

Ale to není vše lidičky. Okolo mě, myslím lidé v blízkém kruhu i okolí, se obrovsky posouvají. Kolegové v práci, děti, mamka. Já zažívám každý den dojetí. Dostala jsem jeden obrovský dar ještě před Vánoci, a samozřejmě si mě nejdříve pán hmoty nejdříve prozkoušel. Kamarádka, známe se třicet dva let, znají se celé naše rodiny, jsme jako ségry. Moje děti jsou jako její, své nemá. Prošla si tvrdou závislostí na práscích, která trvala třináct let. Byla na hranici smrti. V poslední fázi brala skoro padesát prášků denně. Hodně jsem do ní řízla: „Jestli chceš umřít, dobře, ale já se na to dívat nebudu, umři.“ Zaznělo hodně tvrdých slov, vyčerpala jsem všechny možnosti za ta léta. A pak přišel egoun: „A co když umře?“ „Tak jo, jestli je to její Vůle Boha, já souhlasím, ať jde.“ Sama nastoupila v největší závislosti na psychiatrii, dle jejích slov. V hlavě proběhl obrovský mixér. Dostala tak zabrat v podobě epileptických záchvatů, prošla čtyři embolie, pak se to pustilo. Má sice prášky, nenávykové, které ji převádí přes tento stav, ale je z ní úplně jiný člověk. Neustále mi děkuje, posouvá se. Říká: „Zachránila jsi mi život. Budu už jen pokorná Moni, ve všem jsi měla pravdu.“ Je v ní tolik moudrosti. A

nechali ji tu pro nás, pro nás všechny okolo. A já cítím, že mi má tady pomoci se všemi lidmi okolo, a pomáhá. Začala se hýbat, plavat, jíst zdravě. A to je z léčebny měsíc, tam ležela pouhých 14 dní. Tohle jsou zázraky žité ve skutečnosti. Je v ní obrovská síla Ducha, obrovská. A v tuto chvíli cítím jen vděčnost, obrovskou, za všechny lidi okolo, každý den mě někdo překvapí, to jsou dary od Božství. A já cítím takovou lásku, že se mi nevejde do srdce. S láskou k tobě Ivanko, děkuji za všechno krásné. Monika. P.S.: Egon má stále stejné figle, jen je vždy navlékne do jiných oblečků. Jede tady program, který se vysílá všem stejně. No, to je už vlastně v základních přednáškách. Jo, i já poznala Mikulášovy boty, a ty měl na nohách můj děda, hihhi.

Ano, tady vidíte nádherný proces. To jste museli slyšet. Kdyby ona tu kamarádku litovala nebo měla jakýkoliv odpor... přesto věděla, že musí říct: „Ano, ať tedy umře.“ To je takové to odevzdání člověka svému osudu. A pak to ještě na ni zkusil: „Co když fakt zemře.“ Ano, vy to musíte ustát, musíte mu říct: „Jestli umřít má, je to v jejím osudu, nikdo z nás nic neudělá.“ Tehdy je to zpečetěné. A děj může začít. Tím vlastně ona tu kamarádku „vysvobodila“. Pak už mohl začít proces pochopení té kamarádky.

To si napasujte na rodiny, když se snažíte zachránit dítě od čehokoliv. Pocitově musíte. Vzpomeňte si na Adamcovou, jak kdysi dávno přijela domů a v domě měla dva chlapce, kteří jasně lidem podstrkovali drogy. A co dělal ten můj Satan. Vyboulilo se mi břicho, sáhla a zastrčila jsem tu trojku, protože on řval... Já jsem byla v kuchyni a dělala jsem guláš k večeři, a teď jsem viděla jak to moje dítě (a teď zase, to není moje dítě - to je moje Vědomí, které přebývá ve schránce, která vypadá jako moje dítě) ohrožené někým jiným, ne, všichni byli moje Vědomí, a všichni moje hmota. A teď břicho se vyboulilo, on strašně řval: „Vyhoď je, vyhoď je!“ A já jsem propletla prsty, zacvakla jsem si je na břicho, šla jsem na ten práh do toho pokojíčku, a s úsměvem těm chlapcům říkám: „Kluci, dáte si s námi večeři?“ Než jsem se vrátila k té lince tak proběhli, bouchly dveře, a byli pryč. A ta Petruška stála ve dveřích a říká: „Mami jak jsi to udělala, ty jsi stála v kuchyni, a byla jsi s námi v pokojíku.“ To bylo jejich Vědomí, společné, které já jsem neustříhla. To je vyhodilo, protože jenom Bůh má sílu nad hmotou. Pak už nebyl důvod. Takže, kontrolujte emoce svého těla. Jakmile zachováte maximální klid, a zvládnete svoje tělo, pak se mohou dívat zázraky.

Dobrý den Ivanko, moc vás zdravím. Chtěla jsem se zeptat, hodně se posunulo co vás poslouchám, ale od května mě stále zlobí srdce. Mám při tlaku 80/56 tepů 136. Někdy to trvá hodiny, a od toho května cítím stále veliké horko v celém těle, a v noci se potím, někdy až celé pyžamo je na ždímání. To horko je nepříjemné, a ten rychlý tep také. Chtěla jsem se zeptat, snažím se to přijmout a neřešit, ale ne vždycky se mi to daří. Nebojím se, že jsem nemocná. Také se mi zdají sny. Ve skutečnosti se venku dělá autonehoda a já spala, a přitom byla v autě co bouralo. A ten zvuk nárazu mě vzbudil. Byla jsem překvapená, že jsem v ložnici, a tak jsem si myslela, že se mi to jenom zdálo. Ale manžela to vzbudilo také, a na silnici se to skutečně událo. Udělalo se mi špatně. Je třeba pochopit

něco? nebo vše nechat plynout. Jindy zase jsem ležela v místnosti plné mrtvých lidí, a já také ležím mrtvá na zádech, a na mé hrudi leží mrtvá holčička. Hrají českou hymnu, a já jsem mrtvá. Ale zavnímala jsem v tom spánku, jak si tu hymnu zpívám, a ohledání těla cítím. A vtom se vzbudím. I normálně v životě se mi zdají velice zajímavé věci, těžko by to člověk vymyslel. Vím, že se mi opakují strachy nebo spojitosti z různých nemocí. Je lepší se ničím nezabývat, jen žít. Nebo jen pochopení, přijetí situace mi může pomoci? S pozdravem, Soňa.

Tohle je také příklad strašení hmotného Vědomí. Pokud se ten člověk bude bát chodit spát, že by se mu zdály tyhle živé sny, tak tělo toho bude využívat. Takže, krok za krokem. Nebát se ničeho. Vy se nemáte čeho bát. Strach patří hmotné složce, která vám ho podsuzuje, podstrkává, abyste se stali odděleným jedincem, hmotnou složkou. Takže, jednou stejně tu sílu seberete na to, abyste odolali. Takže každý pokus o to je dobrou spoluprací. Satan vás samozřejmě nemůže propustit, a on na to čeká, on je dobrý. Nesmíte si o něm myslet, že je špatný. Ten, kdo by se chtěl zbavit ega, se ho nezbaví. Ten, kdo ho bude milovat, že mu dává prostor pro to, jak pochopit všechny lidi a všechny situace, aby jednou mohl soucítit a umět odpouštět. Právě proto, že pochopí, že každý musí dělat to co umí, aby posunul všechny ostatní okolo sebe a sám sebe, tak ten vyhrává.

S tím srdcem, tam je dobré si to ohlídat, a samozřejmě, nebát se. Ale tohle je někdy proces, který se týká v drtivých případech v tom množství, stavu převodu. Jakmile se dostáváte do pozice 4D a výš, tak se vám mění srdeční čakra, ale o tom už jsem mnohokrát mluvila, protože vy se stáváte najednou jediným jedincem. Pak ještě existuje v 5D další srdeční čakra, a tou je desátá. A odtud sestupují jedinci, kteří vlastně učí Kristovství. Takže ta čakra je také hodně důležitá, ale mezi tím ještě čeká hodně dlouhé období, kdy budete spojovat srdeční čakry s bytostmi na jiných planetách. A to bude pro vás také docela zajímavé období. Je to také vaše Vědomí.

Milá Ivanko, poslouchám tě již téměř pět let, a mám stále plnou hlavu myšlenek. Začala jsem je vědomě pozorovat, vnímám, že tam ty myšlenky jsou, ale nerozvíjím je. Necháávám je, jsou mi lhostejné.

Super.

Provádím takzvané uvnitřňování dle rad jedné paní, kterou jsem ještě začala poslouchat (Marcelka z hor, vím, že ji nebudeš znát).

Jo, jsem o ní slyšela, ale jinak ji neznám.

Uvědomuji si sama sebe. Je to ještě meditace? Magie? Tvé přednášky poslouchám pravidelně, a poslední besedy jako bych už nepotřebovala. Jako bych už předem věděla co odpovíš.

Výborně.

Já už ani nevnímám co říkáš, vnímám energii, která jde z tvých slov, a je mi to stále velmi příjemné. Dřív jsem byla takzvaně natěšená na každou novou besedu, a teď je mi to úplně jedno.

Výborně.

Ego mně ještě nachytává na myšlenku, že se vracím vývojově zpět. Moc děkuji za tvůj názor, Vlad'ka.

Ne, ne, nevracíte se zpět, nebo nevracíš se zpět. Teď už mi psalo hodně lidí, i na Facebooku hodně mluví o tom, že nepotřebují slyšet to co říkám. Protože vy už to také žijete. Ale hlavně tam jde o atmosféru setkávání lidí. Což už máte také, jiná setkání - a to je dobře. Na základních přednáškách jsem vám vysvětlila, že jsem informátor a převaděč. Takže vám podám na stříbrném tácu takové ty bonbonky, vy si každý vyberete to co vám vyhovuje, a až budete převedeni, tak už to nebudete potřebovat. Už Adamcovou nebudete potřebovat. Vy sami svým životem budete převádět další jedince okolo vás. O to tady jde. Třeba Dan dělá ušlechtilou práci. Máme to samozřejmě vývojově tady v této době nastavené, což je fajn. Protože tím, jak se rozjíždí a jsou uchovávány všechny záznamy přednášek, které byly včetně těch základních, až po všechna audia, takže mají lidé dnes připraveno v osudu, že každým dnem se o tom někdo dozví, a je to pro ně novinka, oni se tam zapasují do toho procesu v tu pravou dobu, kterou mají. Ale ty otázky jsou tisíckrát zodpovězeny, našťestí jsou nahrány, takže to je pro mě velká záchrana, protože za pár let, vezměte si, co jsem toho nakecala, já snad mluvím i ze spaní... //Smích// Takže to je pomoc obrovská, to že to je nahráno. Vezměte si, že jsem dřív mluvila devět hodin jeden den k jednomu člověku. Navíc hlasový a časový záznam je uložen, tak se do něho může kdykoli sáhnout po jistou dobu. A také vy, vy jste nakaženi... zní to divně, že. Ano, vy jste infikováni a podle toho, jak se v té časoprostorové křivce budete vyvíjet dál, tak jsou na vás navázáni ti, kteří teprve infikováni budou. A to je dobře i s dějem, že i vy, každé mé já, je mým obrovským pomocníkem. A pozor, až budete jednou vy vysvětlovat lidem, neplácejte si po rameni, to by vás zastavilo. Pokud si plácnout musíte, tak si plácněte, ale poznáte, že Iva měla pravdu, že dostanete po držce, a velice rychle se vzpamatujete. Je to jako s rodičem a malým dítětem. Když dítě neposlechne, musí být plácnuto. A to plácnutí zato většinou stojí. Věřte mi, že vás to nerozplácne úplně. Plácne vás to přesně tak jak má, abyste pochopili tyto věci. Ano, ano, kdyby si Iva dělala zásluhy nebo měla pocity pýchy, tak by nikdy nemohlo tělo mluvit, to nikdy nezapomeňte.

Ano, takže výborně, přijde takový ten opad entuziasmu, protože Bůh nemá entuziasmus. Bůh je bytí. Tam není nic nahoru, nic dolů, žádný propad, nic. Je to stav. Stav klidu a míru. Vše je tak jak má být. Výborně, šikovná holka.

Milá Ivanko, po každé vaší přednášce, kterou si poslechnu, mnou protéká obrovský pocit vděčnosti. Přednášky poslouchám již delší dobu. A jsem moc ráda, že jsem nemusela ten svůj obleček odložit na ramínko dřív, než jsem vás poznala. Díky tomu si ho mohu trochu přežehlit, upravit, a něco málo i vyprázdnit z kapes. Díky přednáškám jsem procházela nejdříve

fází: „wau, to je ono!“ byla jsem nadšená posluchačka. Druhá fáze je nyní prolínání toho všeho do praxe, do života. Teď už nemám jen tak ruce v kapsách, začínám postupně vytahovat, tu odpory, tu strachy a další, další hmotárny. Některé jsem v těch kapsách žmoulala dost dlouho. Některé jsem se snažila strkat až na samé dno marně.

Ano, vy se ničemu nevyhnete. To je to samé jako když budete mít doma tři plus jedna, a máte umýt okna, vyčistit koberec... máte tam nastavené věci, které na vás zkrátka čekají. Nefunguje, že se na to nebudete dívat, nikdo to za vás neudělá. Tak to je. A věřte mi, že se vyplatí udělat vždycky ty práce, které jsou „nejhnusnější“ nejdřív. Pocit entuziasmu nastane... //Smích//

Ano, já jsem také jako dítě, když mně tatínek nechal vybrat ze tří prací, kterou začneme, tak já jsem si vybrala vybírat senkrovnu, abych to měla za sebou. Fakt to funguje. Obrovská blaženost mě dodala velkou sílu na udělání těch dalších dvou úkolů, protože to nejhorší bylo za mnou. Takže čím horší úsek v tom vašem učení, tak vzhůru do něho. Odkládat, ono vám to tam sedí...

To je jako ta paní, co mi říkala v Praze o sporu s bratry. Doporučovala jsem jí, aby soudní spor zastavila, aby to vyřešila v míru nějakým způsobem, a aby se třeba i něčeho vzdala. Ona mi napsala, že to udělala, že si dala rok odklad. Bacha, rok nebo deset let, stále to tam je, stále to sedí na rameni. Jakmile to ale vyřešíte, a třeba i vzdáním: „Ne, to nechci ať si to vezmou!“ v tu ránu jste svobodní. Ale pak musíte odolat tomu egu, které řekne: „Přišla jsi o tolik a tolik milionů.“ Vyhrála zdraví a život a klid. Vaším největším pokladem je klid čistého svědomí, žádného sporu, protože všechno co existuje jste vy. A když jste s někým ve sporu, tak jste sami se sebou. Ano, na to nezapomeňte.

Jakmile jsem si to jednou vytáhla, přiznám se, zprvu dost nerada, musela jsem si to už prohlédnout, přijmout. Někdy i nepřijmout. Někdy to byl postoj posuzování, jindy lítost, ale ruka šla zpět do kapsy, buď prázdná nebo alespoň už poloprázdná. A já věděla, že až si tu samou věc znovu vytáhnu, už ji tam už nebudu chtít vracet. Přeci prázdné kapsy jsou tak báječné. A tady najednou zabliká Ivančina kontrolka: „Vše je dobré.“ Takže já, ať plné či prázdné kapsy, raduji se z obou variant. Ano, pokud je plná: „Hurá!“ mám z čeho vybírat, život je plný překvapení, těším se z radostného vyprazdňování. A když je prázdná, to mi přináší zklidnění a vzácné chvíle naplnění.

Šikovná holka.

Ivanko, já ty vaše kabátky miluji! Teprve až díky nim jsem konečně pochopila, proč se například někteří nacisté dožívají v ústraní v přepychu a poklidu i sta let. A na druhé straně nesmírné utrpení člověka nebo u dítěte, kteří nikdy nikomu nic neudělali.

Ted' mi to něco připomnělo. Já budu pak pokračovat. Já jsem mluvila nedávno se ženou, byla u mě na návštěvě, že se seznámila s jedním člověkem, on je to žid, a že je to velice sečtělý a milý člověk, který se chová opravdu pokorně. Třeba ke své ženě, která je nemocná, a že to co ona chce, přesně dělá, bez toho, že by brblal. Ale, pozor, to je opravdu důležité, nemá zpracováno – židovský holokaust, to je takové to utrpení národa. Podívejte se, jste všechno, jste úplně všechno. A představte si, že v minulosti tenhle člověk, který je dnes členem židovského národa, mohl být třeba fašistou, který ty holokausty dělal, takže dnes se inkarnuje do pozice člověka, kterému dřív ubližoval, to znamená jedince, který je z tohoto národa, a zase neumí odpouštět, vidí to jako prohřešek. Vás vždycky doženou vaše vlastní činy.

Já jsem si při té příležitosti vzpomněla na jen příběh, který se stal mně osobně. Nedávno mi napsal jeden pán docela zajímavý dotaz, a ten vám potřebuji povyprávět, aby jste pochopili, proč je tady skutečně vše dobré. I když vy už toho také hodně chápete. Na přednášce v Praze, která byla v prosinci, mi napsal, že když to slyšel, jestli náhodou nejsem v nějakém procentu židovka, protože mám obrovskou energii, nevyčerpatelnou. A pozor, židovský národ dostal něco navíc. Já jsem mu odpověděla, že to je skutečně iluze, a že mu musím vysvětlit mnoho věcí. Jestliže mě poslouchá, tak by v mém povídání mohl ty věci slyšet. Ale protože si je zřejmě neuvědomil, tak mu je klidně zopakuji. A řeknu mu to hezky krok za krokem. Podle běžných dnešních běžných lidských měřítek směrem k hmotě Ivě Žid nejsem, ale jestliže mě slyšel - slyší a poslouchá, musí vědět - ví, že planeta je jedna jediná bytost, to znamená, že všichni jsme jedním jediným organismem. A kdo se tady inkarnoval, a tady byl obalen jako Duch a Vědomí, tak si prožil za dobu svého inkarnačního vývoje všechny pozice. Vy všichni jste byli někdy v židovském národě. Pozor, tento židovský národ skutečně dostal něco navíc. Ale pozor, ten kdo dostane něco navíc, to vy víte, je to dar. Dnes to vidíte v bílé magii. Dar je od hmotného pána. Dar je to, co ten národ dostal právě proto, aby si prokoušel a zároveň si nabral karmu, která se týká pýchy a jejího splacení. To znamená, že jako jedinec má karmu, tak i národ má karmu. A dokud si někdo bude myslet, že někdo má něco navrch přidáno, tak je ve velikém omylu, protože jednota je, že buď všichni mají přidáno anebo nikdo. Takže vidíte v jaké iluzi drtivá většina lidstva žije. Jestli budete mít jenom něco třeba proti Romovi, nehraje tam vůbec národnostní otázka, je tam pouze vývoj jedince, který je také pouze nastaven. Vy nemáte právo kohokoliv hodnotit. On hraje svoji roli svému okolí, přesně tak, jak ji slíbil druhým tvým já. Tohle je Jednota. Takže všichni jsme Židé, všichni jsme Romové, všichni jsme fašisti, všichni jsme vším. Cokoliv se tady dělo, vše jste si prožili. Takže vidíte, že ten, kdo dnes proti kterémukoli národu bojuje slovem nebo i třeba dýkou nebo šavlí, ten se dočká opačného postu ve svůj správný čas na správném místě. Tak budeme pokračovat dál, já se vždycky tak rozohním... //Smích//

Na všechny otázky, které si pokládám nacházím odpověď ve vašich přednáškách. A pak jsou odpovědi, které posíláte tou zvláštní tichou poštou, prostě odněkud přijdou.

Od Danečka, vid' Danečku.

Ale jednu otázku na vás mám, takovou potutelnou. Kabátek, který dáme po odchodu na věšák, při návratu zpět se nám ty potřebné nahrají do toho starého nebo se nahrávají do nového modelu? Už slyším, že s úsměvem možná odpovíte: „Důležité jsou nahrané prožitky, jestli se nahrají do modelu Hugo Boss nebo modelu Samá záplata je úplně jedno.“ Ale vidím i váš zvednutý prst: „Ale pozor na odpor, když nebudete chtít určitý model, je to jenom hmota.“ Takže ani huberták mně příště nevadí.

Ano, ano, a pozor, děje se to tak, že předpoklad nahrávky je samozřejmě nastavený. Takže při výběru určitých základů genomu, to znamená DNA rodičů, které si vybíráte, je tam už všechno dopředu nahráno, protože vy nevíte, že je nahraná celá cesta časoprostorové křivky. Takže to není, že teď se to tam nahraje. Ne, já mám rodiče, kteří mají předpoklad a geniální vlastnosti, otec zuří, matka lítostivá... To mi vyhovuje, protože v minulosti jsem tyto věci nezvládala a dělala jsem je. Takže přesně ten kabátek bude mít reakce jaké má, a je to jedno jestli je to Hugo Boss nebo Záplataček. Přesně tak. Šikovná holka tedy.

A ještě Ivanko, poslední zmínka o ego. Úžasná je vaše metoda, tuším, že byla na jedné z vašich posledních přednášek, pouze vnitřní usměvavý povel: „Teď lehni!“ je úžasný. Pouhá představa, že se ego stočí do klubička, zvedá ke mně pomyslná provinilá očka a ztichne, mě s ním úplně usmíruje. Miluji ho, a už mě neovládá. Ale ovládá, ale už to není tak namachrované //Smích// a já tak poddajná. Úsměv. Ivanko, účelem tohoto dopisu je prosté poděkování. Můj život je rozdělen na „před Ivankou“ a „po Ivance.“ Mám vás ráda a s láskou a pokorou vám chci za vše poděkovat. Alena. P.S.: Poděkování i Danečkovi, který nám to všechno zprostředkovává.

Dane, vyřizují. //Potlesk// Hele, mám tu poslední dotaz, já to všechno přelouskala. Mně dneska nešel internet, já jsem si nemohla stáhnout další otázky. A doufám, že půjde, protože jinak jsem zítra bez otázek. Co budeme Dane dělat?

Dobrý večer Ivanko. Marně hledám, na který e-mail se vám zasílají dotazy na přednášky, tak to zkusím tady, byť zapadne mezi stovky dalších psaníček. Ale tak, nejde o život, třeba se jen vykecám. Objevila jsem vás až letos na sklonku léta, nicméně stopy k vám vedly již dobré dva roky, když jsem si koupila knihu Hlas pro vraha a tak to všechno jaksi přišlo. A takových náhod mám v životě hodně a vydalo by to na román. Řekněme, že si pamatuji moment, bylo mi tak šest let, sedím na záchodě, hledím na plakát nějakého fotbalisty z roku 1970 a něco, a zkoumám své nohy a říkám si: „Kde jsem se tady vzala.“ Nemám za sebou žádné životní zkoušky, žádné zdravotní problémy, takže osud je ke mně zatím milostivý... Ale raději mlčím nebo na mě zítra něco spadne, a bod B tu bude než bych mrkla. No, co jsem ale chtěla napsat, ať nezdržuji ostatní. Ještě než jsem vás poznala, tak jsem byla dost poblázněná jednou věstkyní. Můj manžel si mě vzal až v roce 2013, kdy obě naše děti byli na

světě, a já dobré dva roky před svatbou mívala v nějakých intervalech na ruku dost ošklivý ekzém. Mastila jsem co mi přišlo pod ruku. Vážně jsem se tím musela zabývat až po porodu druhého syna, který krátce po narození, a potom dlouhé měsíce měl atopický ekzém, a projevy byly někdy vyčerpávající pro nás všechny. Po naší svatbě mé ruce zkrásněly, synovy odbytím druhého roku života se také vše zklidnilo. A tehdy mi ta věštkyně řekla, nikdy jsem u ní osobně nebyla, využila jsem pouze komunikaci on-line, že jsem měla touhu něco vlastnit, a teď, když mám prstýnek na ruce, se cítím konečně uceleně.

Tam byly lítosti, ano.

Tehdy se mi to velmi líbilo. Ale tam asi dobře zafungovalo ego nebo jestli mi to můžete Ivankovsky vysvětlit, prosím. Čas plynul, mateřská skončila. Zase přišla realita. Nástup do práce a kolotoč kolem dětí, který se tedy stále točí. Minulý rok touto dobou zase na mě vyskočily stránky té věštkyně s nabídkou nechat si vypracovat horoskop na rok 2017. Udička byla hozena. Však čtrnáctý plat se blížil, tak mě těch pár stovek nepoloží. Kruci písek, však nepřišel ten dopis v den, kdy jsem v práci byla do tmy, kdy kolegyně slavila narozeniny. Jednou za půl roku nevybírám schránku, a just, manžel kroutil hlavou, jenom mě viděl. A neodpustil si poznámky, že jsem úplně blbá, že věřím takovým kravinám, a ještě za to zaplatit. Že jsem se měla zeptat raději jeho jestli něco potřebuji vědět. //Smích// Dopis mi zabavil, ten jsem fakt neviděla, možná v půlce tohoto roku, kdy mi manžel urval prvních šest měsíců, ať se prý podívám co se mi splnilo. No, musím říct, že nic. Třetí dítě nemáme a práci jsem také nezměnila. Ale tak já si to nechala poslat elektronicky, takže jsem to četla i dřív, ovšem před manželem jsem toto už utajila. Ale co vlastně tajit, že... Když jsem k vám šla na přednášku v červenci prvně, kupodivu nic moc neříkal. Když jsem sdělila, že 2.12. jdu zas, tak to okomentoval slovy: „To je ta tvoje Hanička nebo Maruška?“ Takže, Ivanko, zabydlujete se u nás, i když s různými pseudonymy. Mám se stále co učit, život mi předkládá krásné zkoušky, často ještě propadám, ale snad mám ještě nějaká ta léta pře sebou na reparát. Těším se na vás. Sníh zatím nevozte, ten bude stačit až na Vánoce. S úctou a s úsměvem se loučí „xy.“

Ano, vidíte, zvědavost, ta byla v tom prvním případě. Tam se ta žena posunula, takže zvědavost se musela zopakovat, ale nádherně to proběhlo. Skončilo to výborně. Manžel je také úžasný, super, takže všechno se ucelí. Dneska víte, že 3D člověk musí být zvědavý, protože on si myslí, že má všechno ve svých rukách. V určité fázi přichází ale strach z toho vědět, a ten by vás blokoval. Vy nepotřebujete vědět nic co bude. Také se učíte být pružní. My jsme to dnes s Majkou zažili. Během jednoho jediného dne se xkrát změnil program, jak se dostanu do Ústí. Ale vy nesmíte reagovat. Ano, má to být pro vás zábava. Kdo, kdy, kde, s kým, jak... To je přece nastavené. A chtěli jste to vy sami. Tak se jenom smějte v těchto okamžicích.

Jestli máte ještě nějaký dotaz, tak sem s ním.

Já se chci zeptat na mozkovou mrtvici člověka, kterého postihne...

Ano, vy byste to neměli brát jako něco špatného. Jednak pokud má ten člověk zemřít, tak v té pozici jakoby umírá. A pokud má přežít tak přežívá. To je nastaveno, buď je bod B nebo pokračuje. Je to většinou tím, že nějakým způsobem dopředu se dívá do budoucnosti s nějakým strachem nebo s nějakou nelibostí. Tam je to extrémní. Pak jsou fáze, kdy máte nastaveno do nějaké míry určitým způsobem žít, a dál od té doby, od té hranice, máte žít nějakým jiným způsobem.

Abych vám to vysvětlila, co tím myslím. V roce devadesát dva mi zemřel tatínek a moje maminka prožívala obrovské, ale obrovské křeče. Ta si tak zablokovala celé tělo. Nejvíce srdeční čakru, ale samozřejmě i všechno viděla špatně. A dlouho viděla nesmyslné postoje. Tím jak se ten člověk uřízne, vidí se sám, přesto, že má příbuzné nebere to, trpí sám... A deset let jí nebylo vůbec možné vysvětlit, že ten táta zemřel. Zkrátka ona to odmítala přijmout. Je to to samé jako když jsem teď vyprávěla o tom bytě. Když máte byt, a nechcete vidět něco ošklivého co máte udělat. To je to samé. Ono to tam pořád je. Ono to zmizí teprve tehdy, až to přijmete. A to ten člověk neví. Živí mají žít s živými, na to nezapomeňte. Jestliže já s tím člověkem dneska žiji, věnuji se mu, jestliže mi zemře, tak se budu věnovat těm, kteří zůstali. Tím, že přijmu smrt toho člověka, já osobně, tak o něj také nepříjdu, protože jsem ho neodřízla. On je ve stavu Vědomí Boha. Což já jsem ve Vědomí Boha také, když jsem to v pokoře přijala. Ale jakmile já se dostanu do stavu Vědomí hmoty, to znamená, odmítnu ten jeho odchod, tak já ho opouštím, ne on mě. Takže vidíte, v jaké iluzi tady většina těch „trpících“ žije. Tehdy když tohle proběhne, jak vidíte, moje maminka odmítala i mě, moje děti, přestože jsme byli v jednu domě, bylo to velice náročné. A já věděla, že s tím nic neudělám, že to musím jenom přijmout. Tak jsem přijímala a přijímala... A za deset let, v roce 2002, v srpnu, moje maminka dostala mrtvici, která jí obrovsky pomohla. Ona po té mrtvici najednou říká: „To je divný, tak dlouho jsem nemohla přijmout, že táta zemřel, a najednou to chápu, zkrátka zemřel.“ Ještě tam třeba zůstaly nějaké lítosti, ale to už bylo na jiné čakře. Ale to nepochopení, to nepřijetí, to absolutně nemyslitelné, to už bylo odbourané. Takže tomu člověku většinou ta mrtvice pomůže. A samozřejmě je nastavené v jakém stavu pak má být. Někdo se vyhrabe ze spousty mrtvic a je stále jiný. Najednou ten systém, průřez toho člověka, kdyby jste ho viděli jakoby v obrazi, tak je jakoby jiný než původní, on se k tomu dopracuje. Mnohým se uleví, přijdou o vlastnosti, které dřív měli, a najednou jim to jde, takže i tam je pozice. Ale obecně mrtvice je vyhlížení někde skutečně do budoucnosti s obavou co bude, se strachem nebo se záští. Něco nechtějí prožít nebo útočí do hmotné roviny. To znamená na hmotu do levé nebo pravé strany, podle toho, kde na tom mozku to je. Buď v pravé nebo v levé polovině, tak tam se to objevuje.

Chci se zeptat, moje dcera má vyrážku na obličeji, u očí, je jí dvacet let, je to hodně těžké, ale přijímá to...

Ano, to je důležité, přijmout to. Jakmile to nepřijmete, ta kůže značí vždy jedničku, tam je většinou útok sama na sebe. Ale hlavně, když je to u očí, tak to může být i pohled na druhé lidi. Zkuste si s ní popovídat, ať si vzpomene, teď už je jí dvacet, ale to může být třeba, já nevím, platba pět, šest, sedm let stará. Ti mladí v tom -náctiletém věku hodně dbají na to, aby vypadali. A tam jsou někdy odsudky nebo se nechce dívat na něco, zkritizuje vzhled druhého člověka. On si to pak ten člověk musí prožít, aby ho to sblížilo. Zkuste hledat v těchto pozicích, tam něco může být. Aby to pochopila.

Já se pamatuji jak Petruška kdysi dávno měla jet za Lucinkou do Francie. To ještě bylo dítě, svobodné. A já jsem ji vezla do Prahy na autobus do Paříže. Tam si ji vyzvedla Lucinka a jeli pak ještě do Bretaně k Aureliánovým rodičům. Noc před tím byla v Ústí hrát squash. A když odpočívala, a hrál někdo jiný, tak pomáhala sbírat míčky. A v té době měla v sobě dost nevyřešených věcí. A ona se sehnula pro míček, a vrazila si hák na raketu do oka. A teď všichni vyděšení, okamžitě zastavili squash, vezli ji do nemocnice. A teď mi někdo volal, že to vypadá, že Péťa nemá oko. Tak já sedla do auta a jedu. Nakonec to dopadlo dobře. Oko bylo zachráněné, měla jenom flastr přes oko. A ona věděla, říká: „Mami, já vím, já jsem si to zasloužila.“ Už tenkrát to dítě vědělo, a to už je hodně dlouho. A druhý den jsme jely do Prahy. Přijedeme do Prahy s tím, že jsme měli asi pět hodin čas, že si zajdeme na oběd a někam se podívat. A najednou ta holčina říká: „Každý se na mě kouká!“ a já říkám: „Ty jsi ale pěkně namyšlená! Ty taky pozoruješ tamhle toho pána co má tu hůl.“ „Ne, to je mi úplně jedno.“ „A jemu je úplně jedno, že máš flastr.“ Tomu dítěti to potřebujete umět vysvětlit. Ta sebestřednost, kterou tam dělá ego, strašně zraňuje, ano, tak proto já nebudu někoho odsuzovat. Ale pozor, pokud budu, tak si vždycky budu myslet, že mě někdo posuzuje. To co děláte vy druhým, si myslíte, že dělají i druzí, a nepochopíte, že někdo to neudělá. Takže i tudy si můžete prohlédnout určité věci. Takže porozprávějte, pohleďte. Chce si to sednout, popovídat si, můžete úplně zázračně vyřešit všechno.

Tak já myslím Dane, že máváš, že už dnes končíme. Jo takhle, už nad námi udělal kříž.
/Smích/

Děkuji vám, mějte se hezky. Bylo mně s vámi moc dobře. /Potlesk/